

MĚSTSKÁ KNIHOVNA VALAŠSKÉ MEZIŘÍČÍ

**ABY ZE SVĚTA NEZMIZELA RADOST
ANEB
O POKLAD STRÝČA JURÁŠA**

**SBORNÍK VÍTĚZNÝCH DĚTSKÝCH
LITERÁRNÍCH A VÝTVARNÝCH PRACÍ
OKRESU VSETÍN 2021/2022**

ABY ZE SVĚTA NEVYMIZELA RADOST
aneb

O poklad strýca Juráša

Almanach dětských literárních prací
okresu Vsetín 2021/2022

Městská knihovna ve Valašském Meziříčí

Úvodní slovo

„Nemohu předstírat, že z toho mám radost, ale smyslem života není dělat to, co chceme, ale to, co je potřeba. To je náš osud.“ – Christopher Paolini

Aby ze světa nevytizela radost...

Když knihovny na podzim roku 2021 zvolily pro literární soutěž O poklad strýca Juráša téma radost, nikdo netušil, že v únoru bude naše šťastná planeta v ohrožení, že se spoustě lidí ze života radost vytratí a budeme přemýšlet, jak ji znovu vykouzlit. Kouzlit se dá i slovem a chlapani i dívky ve svých příspěvcích popouštěli uzdu fantazii. Zavedli nás třeba na planetu, kde je dokonce radost jedinou oficiální emocií, nebo do továrny, kde se instantní radost vyrábí ve formě tyčinek. Tyčinky Radosti jsou nejjednodušší a nejlepší způsob, jak mít radost, bohužel jsou na příděl. Ve chvíli, kdy vyhláujeme výsledky soutěže jsme pod vlivem událostí na Ukrajině nuceni si spíš vzpomínky na radost hýčkat ve svém nitru než radost prožívat.

Nabízíme vám sborník plný radosti k prozáření dnešních dnů a vězte, že je to jen špetka z několika stovek dětských básniček, próz a komiksů. Začtete se, je to mnohem lepší než instantní tyčinka Radosti. Sice je to o něco zdouhavější než smlsnout dvě, tři sousta, ale zase nám ta radost déle vydrží.

Gratulujeme všem oceněným, jejich práce postupují do krajského kola a my soutěžícím držíme palce.

Pavla Holmanová

Témata

Aby ze světa nevytizela radost...

Příběh o jedné šťastné planetě (jak to tam vypadá)

Velké překvapení (jak mě někdo překvapil nebo naopak jak jsem překvapil/a já)

Jak někomu vykouzlit úsměv na tváři (umím ostatní rozesmát, potěšit?)

Moje hezká vzpomínka (co hezkého se mi stalo)

OBSAH

PRÓZA

- Šimon Sázavský:** Příběh o jedné šťastné planetě
Emma Juráň: Dobrodružství planety Jännittävä
Tadeáš Zajíc: Moje hezká vzpomínka
Sára Posadová: Mimoszemšťan a já
Eliška Divínová: Moje hezká vzpomínka na plyšový kožíšek
Julie Partyková: Jak někomu vykouzlit úsměv na tváři
Jiří Fiala: Cena radosti
Šárka Lieblová: Felix, Pelix a hledání Veselé planety
Emma Večeřová: Knihovna
Eliška Šťastná: Jediný nešťastný
Tereza Janáčková: Pouliční lampy a zamotané myšlenky
Tobiáš Zgabaj: Darovaná radost

POEZIE

- Gabriela Skýpalová:** O jedné šťastné planetě
Viola Burdová: Pes
Samuel Žitník: Příběh o jedné šťastné planetě
Karolína Fialová: Covidová
Alžběta Žitníková: Dáreček
Šárka Lieblová: Felix, Pelix a hledání Veselé planety
Kristýna Brňovjáková: Radost
Anna Chrobáková: Dokonalé vánoce
Viktorie Hrušková: Noc beze hvězd
Martina Kozáková: Naše modrá planeta, Planeta v dálí, Veselá planeta
Tadeáš Beránek: Hvězdy, Člověk moudrý, Spravedlnost světa

KOMIKS

- Veronika Pospíšilová:** Zatoulaná micka
Anežka Sedláčková: Příběh o jedné šťastné planetě
Tetur, Pekárková, Kehler: Šťastná planeta
Ondřej Studenský: Sázka
Adriana Bušová: Moje šťastná planeta
Sára Foltýnová: Příběh o jedné šťastné planetě
Šárka Lieblová: Felix, Pelix a hledání Veselé planety
Linda Urdová: Příběh o jedné šťastné planetě
Veronika Straková: Opět spolu
Julie Cábová: Letní vlak
Tereza Trávníčková: Andělé a démoni
Anna Chrobáková: Chceš taky pomoc?

Vítězové okresního kola literární a výtvarné soutěže

O poklad strýca Juráša 2021/2022

„Aby ze světa nevymizela radost“

Kategorie:

Pořadí/Jméno:

1. – 3. tř. próza

1. Šimon Sázavský, ZŠ Branky
2. Emma Juráň, ZŠ Luh, Vsetín
3. Tadeáš Zajíc, ZŠ Branky

4. – 5. tř.

1. Sára Posadová, ZŠ Sedmíkráska, Rožnov p. Radhoštěm
2. Eliška Divínová, ZŠ Luh, Vsetín
3. Julie Partyková, ZŠ T.G.M a MŠ Horní Bečva

6. – 7. tř.

1. Jiří Fiala, ZŠ Luh, Vsetín
2. Šárka Lieblová, ZŠ Šafaříkova, Valašské Meziříčí
3. Emma Večeřová, ZŠ Křižná, Valašské Meziříčí

8. – 9. tř.

1. Eliška Šťastná, Gymnázium Rožnov p. Radhoštěm
2. Tereza Janáčková, ZŠ Trávníky, Vsetín
3. Tobiáš Zgabaj, ZŠ Salvátor, Valašské Meziříčí

1. – 3. tř. poesie

1. Gabriela Skýpalová, ZŠ Krhová
2. Viola Burdová, ZŠ a MŠ Choryně

4. – 5. tř.

1. Samuel Žitník, ZŠ Krhová
2. Karolína Fialová, ZŠ Luh, Vsetín
3. Alžběta Žitníková, ZŠ Krhová

6. – 7. tř.

1. Šárka Lieblová, ZŠ Šafaříkova, Valašské Meziříčí
2. Kristýna Brňovjáčková, Gymnázium Rožnov p. Radhoštěm
3. Anna Chrobáková, ZŠ Integra, Vsetín

8. – 9. tř.

1. Viktorie Hrušková, ZŠ Videčská, Rožnov p. Radhoštěm
2. Martina Kozáková, ZŠ a SŠ pro sluchově postižené, Val. Mez.
3. Tadeáš Baránek, ZŠ Luh, Vsetín

1. – 3. tř. komiks

1. Veronika Pospíšilová, ZŠ Salvátor, Valašské Meziříčí
2. Anežka Sedláčková, ZŠ Branky
3. Tetur, Pekárková, Kehler, ZŠ Sedmíkráska, Rož. p. Radhoštěm

4. – 5. tř.

1. Ondřej Studenský, ZŠ Trávníky, Vsetín
2. Adriana Bušová, ZŠ Trávníky, Vsetín
3. Sára Foltýnová, ZŠ a MŠ Loučka

6. – 7. tř.

1. Šárka Lieblová, ZŠ Šafaříkova, Valašské Meziříčí
2. Linda Urdová, ZŠ 5. května, Rožnov p. Radhoštěm
3. Anna Chrobáková, ZŠ Integra, Vsetín

8. – 9. tř.

1. Veronika Straková, ZŠ Šafaříkova, Valašské Meziříčí
2. Julie Cábová, Gymnázium Rožnov p. Radhoštěm
3. Tereza Trávníčková, ZŠ Šafaříkova, Valašské Meziříčí

PŘÍBĚH O JEDNÉ ŠTASTNÉ PLANETĚ

Moje krásná planeta se jmenuje Wonova sladká planeta. Nachází se poblíž naší sluneční soustavy. 125 světelných let, to není moc, ale jelikož je docela malinká, člověk ji lehce přehlédne. Povrch Wonovy planety je z velké části tvořen cukrem, proto všechno, co se tam nachází, je sladké. Tato malá zemička má také své obyvatele. Jsou to drobní medvídci, říkají si Bumbáčci.

Den co den neúnavně pracují. Jejich hlavní činností je sbírání, stříhání, praní a třídění vaty, vlastně cukrové vaty. Na Wonově planetě totiž žije velmi zvláštní druh oveček. Jsou to ovce veliké jako dům. Každá má jinou barvu a taky chuť jejich vlny se liší podle toho, kde jsou. Jednou jsem viděl ovečku, byla celá růžová, jako by se styděla, ale nejen po tváři, ale po celém těle. Bumbáček, co se o ni staral, mi dal ochutnat kousek její vlny, v životě jsem nezkusil nic tak dobrého. Wonova planeta je prostě úžasná. Každému bych přál se na ní zastavit aspoň na malý, sladký okamžik. Než tam příště pojedu, zeptám se babičky, jestli umí plést z cukrové vlny. Rád bych sladké palčáky.

Šimon Sázavský, ZŠ Branky

DOBRODRUŽSTVÍ PLANETY JÄNNITTÄVÄ

Byla jedna šťastná planeta, na které žilo spousta šťastných tvorů, jako třeba skřítkové Santa Clause.

Na kraji planety rostou i obří růže, které jsou moc přátelské a dávají krásnou vůni, která je cítit po celé planetě. Žijí tam také přátelské vánoční víly, které dávají na každé oslavě všem jeden dárek. Každý má také aspoň jednu svoji kmotru vílu. Stromy i keře dávají chutné plody po celý rok. Také tam stále kvetou květiny. Každý vnuk i dcerka má koupené zvířátko, které jim vždy pomáhá v nouzi. Žijí tam i kouzelní poníci, kteří umí na přání vykouzlit sniž, ale především i radost, pokud náhodou někomu chybí. Jsou tam i kašpárci, kteří dělají různé neplechty, aby zabavili lidi. Každé město má svého vládce či vládkyni, protože každé město má své vlastní zákony a zvyky, aby se lidé nenudili, když jedou na návštěvu do jiného města, než kde bydlí. Celé planetě vládne starý král Stephanic. Děti krále Stephanica mohou každý rok vymyslet planetě nové jméno. Jeho dcera, princezna Arabell, vymyslela planetě jméno Jännittävä.

Král Stephanic s rodinou bydlel ve městě, které se jmenovalo Šťastná Vesnička. Dcera Arabell měla převzít království. Jednoho dne se procházela na zahradě a viděla krásnou jablono, která měla zlatá jablka. Jedno si utrhla, chutnalo moc dobře. Utrhla si i druhé a snědla ho. Pak na šťastnou planetu přiletěli nepřátelé. Král svolal všechny strážce, aby ochránili zem. Strážce odešli na bitvu s nepřáteli. Uběhlo spoustu dnů a strážci se vrátili. Král byl rád, že nepřátelé jsou poraženi. A konala se hostina, na které se slavily osmnácté narozeniny dcery Arabell. Dalšího dne se začala učit, jak vládnout, protože za rok se měla stát královnou.

Jednou se šli učit na druhou planetu jménem Ärsyttävä, aby princezna porovнала planety a jak to na nich vypadá a tak dále. Princezna řekla: „Na naší planetě je to lepší, protože tam máme pořad jaro a léto. Také každý měsíc se tam konají nějaké oslavy a chováme tam zvířátka také pro radost. Každý člověk žije v paláci, každé děvče i paní má princeznovskou sukni nebo

šaty. Žije se tam moc dobře. Člověk tam má aspoň 3 kamarády, každý člověk má své kamarády rád. Chovají se k sobě hezky a mají se rádi. Každá rodina má alespoň jedno dítě, které poslouchá. Každému se vede dobře, ať už je to rodina nebo samotný člověk. Žijí tam motýli a obří brouci, kteří jsou hodní. Každý člověk má z něčeho radost. A proto se vždycky princezna těšila, až se vrátí z planety, kde se učí, domů.

Emma Juráň, ZŠ Luh, Vsetín

MOJE HEZKÁ VZPOMÍNKA

Můj příběh je trošku smutný a trošku veselý. Mám rád fotbal. Když mi bylo 6 let, šel jsem v létě na trénink, ale na hřišti se mi udělalo zle. Začalo mě bolet břicho. Zůstal jsem sedět na lavičce. Nemohl jsem se ani hnout, nemohl jsem chodit a měl jsem velké bolesti. Maminka proto běžela domů pro auto, aby mě odvezla do nemocnice.

Všichni spoluhráči se divili, co se děje a měli o mě starost. Když jsme přijeli do nemocnice, vyšetřili mě a nechali si mě tam. Museli mi dát do žíly kapačku a zůstal jsem tam několik dnů. Druhý den se mi ještě přitížilo, ale třetí den už mi bylo lépe. Prošel jsem různými vyšetřeními, ale nakonec se na nic nepřišlo. Chodila mě navštěvovat maminka s bráškou a tatínkem několikrát za den.

Když se mi udělalo lépe, začal jsem přemýšlet, co bych si tak mohl za pobyt v nemocnici přát. Mám moc rád lego a Haryho Pottera. Už dávno jsem si přál lego Haryho Pottera – Bradvickou velkou síň, ale věděl jsem, že stojí hodně peněz a rodiče mi řekli, že mi ho možná někdy koupí, ale až bude levnější. Já jsem po něm moc toužil. Když mě pustili z nemocnice, řekla mi maminka po cestě domů, že na mě doma čeká malé překvapení za to, že jsem byl v nemocnici celou dobu statečný a všechno jsem zvládnul.

Když jsem přišel domů, byl jsem šťastný, že už můžu být s rodiči a bráškou. Šel jsem do svého pokoje a tam na mě na posteli čekala velká krabice a hned jsem věděl, že je to mé vytoužené lego. V tu chvíli mi začaly radostí téct slzy. Byl jsem šťastný a hned jsem zapomněl na vše zlé, co se mi stalo v minulých dnech. Tato vzpomínka je pro mě jedna z nejsilnějších.

Tadeáš Zajíc, ZŠ Branky

MIMOZEMŠŤAN A JÁ

Ahoj, jmenuji se Didi a dneska bych vám ráda pověděla příběh, který se stal už před jedním rokem, ale stále na něj vzpomínám s radostí. Začalo to jako každý jiný víkend. Ráno jsem vstala a měla jsem v plánu jít za mou kamarádkou Viky. Když jsem byla skoro u jejího domu, něco jsem zaslechla... Přicházelo to odněkud z nedalekého lesíka a znělo to jako dětský pláč! Už jsem si říkala, že je to nějaké miminko, které zrovna utěšuje maminka, ale pláč neutichal. No počkat, teď to znělo jako posmrkávání. To už mi přišlo podezřelé, tak jsem se tam šla opatrně podívat. Ťap ťap, ťap. Když jsem přišla na místo, odkud se zvuk ozýval, posmrkávání přestalo a

najednou jsem uslyšela tiché „haló?!“. Rychle jsem se schovala za strom, srdce jsem měla až v krku. Potom jsem uslyšela kroky a blížily se přímo ke mně. Zatajila jsem dech a snažila jsem se najít něco, co by mi pomohlo, ale kroky se blížily velmi rychle a za chvíli už „to“ bylo u stromu. Cítila jsem, jak se to pomalu otáčí mým směrem. Už jsem na nic nečekala, sáhla jsem po klacku a vši silou jsem se ohnala. Najednou to vykřiklo: „Au to bolí!“ Zůstala jsem v úžasu, ale jen na chvíli, a pak jsem začala hlasitě křičet: „Ááá!“ „Prosím přestaň, jinak asi ohluchnu!“ „Ale ty vypadáš jako... jako mimozemšťan!“ „Kdo je mimozemšťan?“ „No kdo asi? No kdo? Hele, jestli se pokoušíš o vtip, tak ti to fakt nejde!“ „Co je to vtip?“ „Ty nevíš, co je to vtip?“ „Ne, to nevím. Asi je to tím, že na naší planetě vtipy neexistují.“ „Opravdu? A čemu se pak smějete?“ „No, abych řekl pravdu, my se moc nesmějeme.“ „To je dost smutné. Takže ty opravdu nejsi z naší planety, že ne?“ „To teda ne, byl jsem vybrán a následně vyslán jako jeden z deseti, kteří mají za úkol zjistit, proč jsou lidé stále šťastní.“ „No, štěstí dělají maličkosti. Třeba to, že ti někdo koupí dárek, či si s kamarádem užiješ zábavu, nebo tě zkrátka něco baví. Ale ani lidé nejsou pořád šťastní. Někdy jsou spíš mrzutí a smutní. Ale i přes ty všechny překážky, co ti život někdy natchystá, musíš jít dál. A skoro vždycky platí, že po něčem špatném přichází něco dobrého. Ukážu ti to. Vidíš ty dvě holčičky?“ „No jasně, vypadají hodně vesele.“ „To asi jsou. Ale víš proč?“ „Protože jsou venku?“ „Ne, jsou rády, že mají sebe!“ „Jako, že jsou kamarádky?“ „Jo, přesně tak!“ „Hmmm, kéž bych nějakého kamaráda taky měl.“ „Vždyť ho máš!“ „A koho?“ „No přeci mě!“ „Ale ty nejsi moje kamarádka...“ „A proč by ne?“ „Vždyť neznáš ani moje jméno. A navíc jsi mě švihla klackem!“ „To bylo omylem.“ „Jak můžeš někoho švihnout omylem klackem?“ „To už bohužel nevím. A jak se vlastně jmenuješ?“ „Já jsem Hiro. A ty?“ „Já zase Didi.“ Didi se zamyslela: „Jestli chceš vědět, co je to radost, tak to musíš i zažít.“ A hned rozhodla: „Pojď za mnou.“ „A kam jdeme?“ „Uvidíš.“ Když byli na místě, Hiro vydechl: „Hustý! Co to je?“ „Tohle je pouť!“ „Cože?“ „To je jedna z nejzábavnějších věcí ve městě! Tak pojď honem!“ „Počkat. My tam i jdeme?“ „No jasně!“ „A na co půjdeme?“ „Já mám nejradši horskou dráhu, tak bychom mohli jít na ní.“ „Tak jo.“ „Rychle, pospěš si, ať jsme v první řadě!“ volá Didi. „A teď se připrav na skvělou, rychlou a bláznivou jízdu!“ „Počkat rychlou a bláznivou?“ „Jen maličkou chvíli zaváhá Hiro.“ „Přesně tak!“ „Áááááá, ááá tak bláznivou jsem jí nečekáááá, ale je to supéééé!“ „Že jóóó?“ „Juchů! Jóó!“ „Pišti Hiro šťastně. „Pozóór, tunéééé!“ „Jé, jízda už bohužel končí.“ „To je škoda! Didi, řekni mi, co to bylo za zvláštní pocit, který jsem tam nahore cítil?“ „To byla radost, Hiro!“ „Opravdu?“ „Vydechne Hiro. „Opravdu!“ CINK, CINK! „Co to bylo?“ ptá se Didi. „Už mě volají zpátky.“ „Ale to není možné, vždyť jsi tu teprve pár hodin!“ „Nespokojeně se vrtí Didi a má skoro na krajíčku. „Já vím! Jenže musím zpátky. A navíc, někdo jim tam u nás musí říct, co je to radost. A bez tebe bych se to nikdy nedozvěděl. Děkuju, že jsi mi ukázala, co radost znamená a že je možné ji zažít. Bude se mi stýskat.“ „Mně víc. Tak už běž, ať na tebe dlouho nečekají. Ale něco mi slib.“ „Rád. A co?“ „Že na mě nezapomeneš. No a taky na radost. Na ten pocit, víš?“ „To ti slibuju. Vždycky když si na tebe vzpomenu, tak mě to zahřeje tady u třetího levého žebra.“ „Myslíš v srdce?“ „Pousměje se Didi. „Asi“, kývne Hiro a taky se usměje. „Ty na mě taky nezapomeň, Didi.“ „Určitě nezapomenu.“ A tak jsme se rozloučili. „Sbohem, Didi.“ „Sbohem, Hiro.“ A i když vím, že už Hira nikdy neuvidím, nejsem z toho smutná. Vždycky si vzpomenu na naši bláznivou jízdu a na jeho šťastný smích a mám radost. Radost, která mi z mého světa už nikdy nezmizí.

MOJE HEZKÁ VZPOMÍNKA NA PLYŠOVÝ KOŽÍŠEK

Přicházející jaro mě a moji maminku každoročně vyláká na kopec zvaný Chleba, který se nachází nedaleko našeho domu přes cestu za penzionem. Asi se ptáte, proč se kopec tak ne-
zvykle jmenuje Chleba. Že jste takový název pro kopec ještě neslyšeli? Máte pravdu, ani jste
slyšet nemohli, je to totiž můj vlastní název pro kopec s oficiálním názvem Kosiska. Já mu ov-
šem říkám Chleba, jelikož brzy zjara je tráva tohoto kopce ještě pokrytá zbytky sněhu, které mi
připomínají z okna mého pokojíčku moukou posypaný pecen čerstvě upečeného chleba. Tento
popis však není pro mé vypravování tak důležitý, tvoří pouze kulisu.

Procházka s maminkou to byla krásná, voňavá, probouzející se jaro bylo cítit všude kolem.
Ptáčci zpívali, sněženky pučely a my se s mámou stále otáčely za kopcem, který jsme před
chvilí pokořily. V tu chvíli na mě maminka náhle zvolá: „Pozor, Eli, stůj, ani krok, ať jí neublížíš!“
Strnu jako kamenný sloup a s úlekem se dívám pod nohy. „Copak se to na mě dívá svýma
rozzářenýma očičkama a vůbec se mě nebojí?“ Podávám tomu stvoření dřevu turistickou
hůl, aby si k ní přičichlo. Tvoreček je obalený do hebkého kožíšku černé barvy, z pod kterého
mu vykukují baculaté tlapičky. Ano, je to koťátko, kterému není více jak tři měsíce. Podívám se
mu do hnědozelených očí, ono mně také. V tu chvíli mezi námi vzplane citový vztah. Od tohoto
setkání každý další den už nebyl jako ty dřívější. Uplynul den, druhý, třetí a koťátko mě chodilo
navštěvovat. Měla jsem z její návštěvy vždy velkou radost a pohostila jsem ji masovou kapsič-
kou. Ta se vždy těšila, poskakovala u toho, tancovala a jednou mi dokonce vyskočila na záda. Já
se tak lekla, zaječela jsem, ona se taky lekla, zamňoukala a seskočila dolů.

Brzy jsem začala přemýšlet o jejím jménu. „Jak já jí budu jenom říkat? A co vlastně jsi, ko-
čička či kocourek?“ „Mňau, mňau!“, odpovědělo mi koťátko a přitom si olizovalo svůj hebký
kožíšek. „Už to mám!“, vykřikla jsem radostně, „budeš se jmenovat Kožušek!“ Nad jménem
jsem vůbec dlouho nepřemýšlela, protože jméno se nabízelo samo. Její lesklý hustý kožíšek
tmavě hnědé barvy s černým a červeným odstínem vybízel přímo ke jménu Kožušek. Naše
toulky jarní přírodou mohly začít.

Toulaly jsme se spolu křížem krázem Ratiboří, po kopcích, k potoku, po polích a vždy, když
jsme se vrátily, Kožušek ulehla celá znavená a spala v pelíšku klidně i tři hodiny. Někdy jsem ji
zase pouštěla ze skluzavky dolů, chudinku. Vypadala roztomile, ale to jsem zkusila jen dvakrát,
protože tato aktivita se jí asi moc nezamlouvala. Velice příjemné bylo její každodenní vítání,
když jsem se, naše rodina, každé odpoledne vracely autem domů ze Vsetína. Jak nás zpozoro-
vala, to se vždy sedmimilovými skoky řítila z pole k nám, aby nás uvítala svým tulením. Občas
sebou přinesla i úlovek myšky či ptáčka k pochluvení. Je to neobyčejně chytrá kočka. Hledala
dřívko, přinesla dřívko, počítala jsem příklady do matematiky a ona mi packou ukáže chybu.
Učím se online a Kožušek za oknem trpělivě čeká, až budu mít přestávku a budeme moct spolu
skotačit venku.

Dny ubíhaly rychle jako voda a já si ani nevšimla, že se nám Kožušek zakulacuje, nepelichá,
je klidnější, polehává na polštáři, vyhřívá se, tu a tam si uloví myš a pak si zaleze do stínu. Víc
se drží u domu.

Dny i týdny míjely a náhle Kožušek zmizel. Bylo mi smutno, truchlila jsem. S maminkou
jsem ji hledaly po celé vesnici. Když už nás naděje opouštěla a začali jsme se smířovat s tím, že
Kožuška už nevidíme, stalo se něco nečekaného. Onemocněla jsme virózou a zůstala jsem s

tařkou doma. Leřím, dívám se na televizi a koutkem oka jsem si všimla stínu na naší terase za balkonovým oknem. Vyskočím a řítím se k oknu: „Kožušek!“ Křičím na celé kolo. Svou radost nedokážu ani popsat, srdíčko mi v těle poskakuje vzrušením. Tulím se k ní, je ale moc hubená a trošku pelichá. To mě trochu zaráží, vždyť nedávno ještě nepouštěla chlupy. Jak jsem ji hladila, všimla jsem si, že už nemá břiško a že asi někde kojí kořata. „Och, ty tulačko“, zvolala jsem. „Kde ses nám toulala, už jsme se o tebe báli! A kde máš kořátka – děťátka?“ Netrvalo dlouho a brzy jsme kořata objevili. Jednu drobnou kočičku jménem Broskvička a dva malé rošťáky kocourky jménem Bříško a Moureček.

Tady končí vypravování o Kožuškovi, která přivedla na svět tři šikovná kořátka a ta dělají stejnou radost jako jejich maminka.

Eliška Divínová, ZŠ Luh, Vsetín

JAK NĚKOMU VYKOUZLIT ÚSMĚV NA TVÁŘI

V obci Slunečnice, obklopené spousty lesů, bydlí až úplně na konci moje nejlepší kamarádka Anika. Po boku má parťáka Sebíka. Sebík je pes rasy Samojed. Zbožňuji ho a Anika pocho-pitelně také.

Chodíme spolu do skautského oddílu, protože máme vztah k přírodě. Jednoho slunečného dne jsme se skautským oddílem pozorovali dalekohledem vlky. Neviděli jsme žádného, místo toho jsme ale zpozorovali neskutečně roztomilé veverky. Když jsme se poté vraceli za tmy domů, připadala mi Anika zamlklá.

„Špatný den?“ ptala jsem se.

„No nevím, jak ti to mám povědět. Přála bych si ... vlka. Nebo vlče. Četla jsem o nich. Když si vlka ochočís... svým způsobem ti je věrný,“ svěří se mi Anika.

„A to Sebík není?“ ptám se smutně. „Vždyť Sebík je tak hodný.“

„Je. Mohl by se skamarádit s vlky.“

„A proč tak najednou na ně myslíš?“ zeptám se.

„Zkrátka jsem je začala mít ráda.“

Procházíme se ztichlou ulicí, lemovanou pouličními lampami. Je to tu tak melancholické a romantické. Dnes spím výjimečně u Aniky. Rodiče šli do nedalekého města do kina spolu s mladším bráškou a sestřičkou. Aniky máma nám upekla ořechovou bábovku. Sebík sedí u mých nohou a mlsně se olizuje.

„Ty mlsoune! Párek ani buřtík to není. Bábovka chutná jen slečinkám, víš?“ hihňám se a láskyplně ho hladím po srsti.

„Ano, Sebík je velký mlsoun,“ souhlasí Anikina máma a přitom se usmívá. Je mi sympatická.

Stále nemohu usnout. Myslím na Aniku. Je zachumlaná do peřiny. V ruce tiskne opelichaného plyšáka vlka. Otevřu okno, abych do pokojíku pustila čerstvý vzduch. Do pokoje oknem vlezte černá kočička. Usadí se na mé matraci, stočí se do klubíčka a spí. Jak to má ta kočka jednoduché! ... na rozdíl ode mne.

Ráno je vše pokryté sněhovou peřinou. „Sníh, sníh, hele sněží, pojď sem, Emmo!“ Anika stojí u okna, stále ještě otevřeného. Je plná elánu. Příběhnu k oknu.

„To je... nádhera,“ vydechnu okouzleně. Kopce, lesy, cesty, vše v bílém. Na zamrzlém rybníku bruslí pár dětí a dospělých. Cítím ten čerstvý ranní vzduch a jsem hned čilá.

Venku si vezmeme z kůlny sáňky a také boby. Vydáme se na velký kopec. Všelijak blbneme, strkáme se, hrajeme koulovačku. Spolu je nám krásně.

„Haf, haf“ za mými zády se ozývá štěkot psa. Hrozně se leknou, dokonce sebou cuknu.

„Ó, moc nebezpečné zvíře. Ach, jak já se lekla! No né, on mě kousne!“ dobírá si mě Anika. Dnes má dobrou náladu. Zatím na vlka nepomyslela.

Dnes je pondělí. Mířím směrem ke škole. V šatnách se převléká Anika.

„Ahoj Aniko. Včera to bylo hezké, vid? Teď jsem si vzpomněla, že máme písmečku...“ chrlím ze sebe.

„To mi neříkej. Já jsem si zase vzpomněla na vlče. My bychom určitě měli blízko k sobě,“ přeruší mě zamýšleně Anika.

Doma poobědvám a chvíli si čtu vánoční povídky. Hraji si i s bráškou. Někdy mu kreslím vánoční obrázky, podruhé spolu stavíme puzzle a vymýšlíme spoustu her, na které bychom hráli. Zpíváme koledy, vyrábíme vánoční ozdůbky. Užíváme si chvíle předvánoční.

Rodiče už stihli vyzdobit dům. Všechno vypadá krásně a moc útulně. Právě večeríme, mamka se na nás usměje a praví: „Zítra bychom mohli jít do města na vánoční nákupy. A ty, Emmičko, víš co by si přála Anika? Mohla bys jí něco koupit.“

„Třeba... třeba. Já nevím... knížku?“ vyhrknu. Víím, že Anika ráda čte.

„Jakou? Co čte?“ zajímá se mamka.

„Má ráda přírodu.“

„Znám pěknou knížku o přírodě. Je poučná. Dozví se o síle větru, zvětrávání hornin a ještě o spoustě jiných zajímavých věcí,“ raduje se mamka.

„No, měla jsem na mysli něco o zvířatech. Má ráda lesní zvěř. Konkrétně vlka,“ vysvětluji.

Obléknu si noční košili a usadím se na postel. Bude se Anice líbit můj dárek? Určitě ano. Co když ji zklame? Co když bude z dárku zklamáná? Chtěla vlka. Přeje si ho. Vlk se ale nedá koupit v obchodním domě. Nedá se vlastně koupit nikde. Divoká zvířata se nedají koupit, nemohou. Anika tohle všechno ví. Přece ode mne nemůže chtít... Nebo snad může? Tak ráda bych Anice chtěla vyplnit její přání. Udělat radost.

Časně ráno se vydám se sestrou Ellou, bráškou Allanem a tátou do lesa na vánoční stromek. Allann vyská radostí, že si může pořádně prohlédnout tatínkovou motorovou pilu. Zato Ellinka počítá mladé stromky, kterým říká miminka. Vybereme pěkný mladý stromek a táta ho motorovou pilou uřízne. Nechám ty tři za sebou. Sednu si na velký kámen, odhrnu vrstvu sněhu a pozoruji dění v lese. Trochu mě z křiku mladších sourozenců, také hluku od pily, bolí hlava.

Napiji se ledové průzračné vody z pramínku, který tryská ze skály. Padá sníh. Je čím dál víc sněhu. Asi bych měla jít domů, posoudím. Zatím sněží ještě hustěji, než kdy jindy. Začínám mít strach. Mohlo by se stát, nedejbože, že by se na mne povalila sněhová lavina. Rychle se brodím sněhem, dosahuje až ke stehnům.

Vtom mě něco napadne. Otočím se zpátky a probrodím se znovu ke skále, z níž tryská

pramínek. Vždyť si cestu mohu zkrátit zkratkou! Jsem nadšená ze svého nápadu a tak skoro vyběhnu do spousty sněhu. Zakopnu o sníh, okamžitě do něj spadnu. Nejprve mne to rozmrzí, ale potom mi to připadá jako legrace, a už dělám ve sněhu andělíčky.

Oprašuji si z oteplováků hroudy sněhu, za krkem mě však stále nesnesitelně studí, u nohou těž. Brodím se po strmé cestě. Je to náročná cesta. Nejenže napadlo spoustu sněhu, ono mě v cestě překáží houští, stromy a všelijaké hrboly, výmoly a také rokliny a propasti.

Jsem sotva v půli cesty, když zaslechnu jakési táhlé vytí a kňučení. Zastavím se, nasloučám. Opakuje se to. Rozbuší se mi srdce. To musí být přece .... Přece vlče!

Táhlé vytí se ozývá z nedaleké skály, obrostlé stromy. Tiše našlapuji. Přece se jen bojím. Může na mě skočit rozzuřená vlčí máma, nedá se to vyloučit. Nevzdám se, už kvůli Anice, jenomže se bojím o život. Záleží mi na ní.

Riskuji to. Opatrně nakouknu do skalního otvoru. Nic nevidím. No jo, mám moc bujnou představivost. Vtom slyším tiché táhlé vytí. V rohu se krčí malé vlče. Ano, zrak mne nešálí. Připlížím se k němu. Ustrašeně ke mně vzhledne.

„Neboj se. Neboj. Nic ti neudělám,“ utěšuji ho konejšivým hlasem. Nervózně se ohlídám. Co když přijde vlčí smečka? napadne mne.

Vlče ze mě nespouští oči. Jemně ho zvednu ze země. Přitisknu si ho k hrudi. Cítím, jak mu hlasitě tepe srdce. Celý se třese.

„Chudinko malá,“ zašeptám mu soucitně do kožíšku. Na víc se nezmohu. Mazlím se s vlčetem. Vlče si schovám pod bundu. Až venku si vlče důkladně prohlédnu. Je hrozně roztomilé. Anika bude mít radost, když jí vlče budu darovat ke štědrému dnu. Jsem dobře naladěná, jsem šťastná. Je krásné lidem, zvláště kamarádkám a svým blízkým plnit neuskutečněná přání. Mám dobrý pocit z toho, že jsem splnila přání Aniky. Moc pěkné. Je to zvláštní, ale začínám mít to roztomilé vlče s něžnými očima ráda. Vlci, jak jsem si uvědomila, mají zvláštní kouzlo člověka učarovat. Kouzlo má snad většina zvířat. I psi, kočky, koně.... Každé zvíře má své kouzlo. Osobitě.

Rodiče mě vyslechli, jak jsem se vlastně k vlčeti dostala. Dopodrobna jsem jim vše vysvětlila, až nakonec kývli. Vlče jsem si odnesla do svého pokojíku. Pořád bylo vystrašené. Konejšila jsem ho. Ještě štěstí, že mladší sourozenci už spí. Zbytečně by vlče jen znervózňovali. Rozsvítím si lampičku a čtu si knihu o Tajemství noci. Vlče dávno usnulo.

Vstanu. Dnes je Štědrý den! Jelikož Anika není z naší rodiny, dárky ji mohu dát ráno. Ze skříňky vezmu dárek – knihu o vlčích, zabalenou v ozdobném papíře. Připadá mi hloupé dávat vlče do kartonové krabice. Vlče se v ní nemusí cítit dobře. Jen mu uvážu modrou mašli, která mu nádherně sluší k jeho šedé srsti. Pro tuto příležitost si obléknu sváteční šaty, i když já na to paradění moc nejsem.

Vyjdu ven. Vnímám hezkou přírodu. Okolo samé lesy, jezera, skály i lidé říkají: přírodní krásy. K Anice se jde nahoru do kopce. Zde je vidět celé širé okolí. Nádhera. Zaklepu na dveře Anikina domu.

„Ahoj Emmo. Veselé Vánoce! Už mi neseš dárek?“ Anika se usmívá. Vlče schovávám za svými zády.

„Ahoj Aniko. Také ti přeji šťastné Vánoce. A ano, nesu ti dárky. Pojď, ukážu ti je za domem,

jo?“ usmívám se. Anika odběhne kamsi do domu, zřejmě má pro mne též dárky. Spolu pospí-
cháme za dům. Je tady pěkně. Lavička, nedaleko rozlehlá louka, teď pokrytá sněhem a v dáli
je hustý les.

Posadíme se na lavičku. Předám Anice zabalenou knížku, z které má velkou radost. Poté
promluví: „Ani, mám pro tebe ještě jeden dárek. Doufám, že se ti bude líbit.“ Slavnostně
Anice předám vlče. Anice se štěstím rozzáří oči.

„Ach, to je ten nejlepší dárek. Nevím... jak ti mám poděkovat... Emmi. To je snad sen. Mám
z vlčete ohromnou radost. Mám.... ráda vlky. On je tak roztomilý! Teď jen věřím, že se budeme
mít spolu rádi. To je důležité. Nemohu tomu být jen uvěřit, Emmo,“ vzdychne tiše a dojatě
Anika. Zadívá se mi upřeně do očí. Já zase do jejich.

„Myslím to upřímně, Emmo. Víš, tys mi splnila mé přání.“ Obejme mne. Poté vlka a kou-
zelně se usměje.

Julie Partyková, ZŠ T.G.M a MŠ Horní Bečva

CENA RADOSTI

Jakub žije už třináct let na planetě Radost. Mnoho lidí si možná řekne, proč takový hloupý
název? Koho by napadlo pojmenovat planetu podle pocitu? To už bych ji rovnou mohl

říkat Smutek nebo Zlost. No, ona Radost je vlastně naprosto trefné jméno (jak se už brzy
dozvíte). A ano, Smutek a Zlost taky existují, ale o těchto planetách vám pro jistotu nebudu
vyprávět. Ale vraťme se zpátky za Jakubem. Je malebné pondělní ráno, slunce se usmívá, ptáčci
radostně zpívají, odbíjí devátá hodina (proč si kazit náladu brzkým vstáváním) a celé městečko
právě vstává do škol a zaměstnání.

„Úsměěěěěěěě, úsměěěěěěěě, úsměěě...klap,“ zastavil Kuba budík a s nadšením-
vyskočil z postele. „Dobré ráno, Kubíčku, přinesla jsem ti tvou oblíbenou snídani,“ řekla mu
maminka. „Jéé, moc ti děkuju, maminko, celou noc jsem se těšil, až tě ráno zase spatřím,“ od-
pověděl jí nadšeně Kuba. „Nápodobně, až posnídáš, tak běž prosím do školy, je nový den, a to
znamená mnoho nových zkušeností, poznání a samozřejmě i radosti,“ zavolala maminka od
dveří a odešla do práce.

„Ne, ne, Jakube, Glücklich Freude se usmíval pod úhlem sedmnáct stupňů, nikoliv dvanáct,
do Veselářů tedy zapíšu průměrný úsměv, ale netrap se, věřím, že na vysvědčení si to opravíš,“
řekla Kubovi učitelka historie radosti. „Ach jo, a to jsem se na to ještě večer učil,“ zaklel Kuba
(samozřejmě potichu, aby ho nikdo neslyšel). „Chich, to jsi teda solidně zvorál,“ smála se Ku-
bovi jeho nejlepší kamarádka Tereza. „No tááák, byla to jen jedna otázka, ty zase propadáš z
pozitivštiny, tak toho nech.“ „Hele jako... Au, au, au, co to? Au...“

„Já“

„se“

„jednou“

„trefím!“

„Podejte mi ty křídý, vy nevychovaná děcka!“ Jakub s Terkou se zarazili, jako by je někdo
postřelil. Neznali hněv. Pokud byl někdo někdy rozzuřený, tak se to snažil skrýt, co nejvíce

uměl, ale tahle učitelka se neovládla. Pravdou je, že si takhle v hodinách povídají dost často. Vlastně se učitelka rozhněvala naprosto oprávněně. „Kubí, Terezko, já to tak nemyslela, byla to jen taková ukázka, jak to nemá vypadat. Nasadte úsměv, jste čím dál lepší v hereckém projevu,” omlouvala se učitelka, když uviděla strnulé výrazy dvou dětí (samozřejmě si myslela své).

Toho večera se Terka nechovala jako obvykle, to znamená, že si nefotila svůj šťastný obličej ani nevymýšlela anekdoty. Hluboce přemýšlela o tom, co se dneska stalo. „Teroušku můj, jsi nějaká skleslá, to bys neměla být, stalo se něco?” tázala se maminka, když uviděla svou dceru v netradiční náladě. „No, víš, mami, nevím, jestli se na to můžu zeptat, ale... proč nemůže existovat hněv, smutek a další pocity?” „Terezo!” obrátila se na ni matkanervózně, „o takových věcech se mnou už nikdy nemluv, není vhodné ani správné takhle hluboko přemýšlet. Ale pro ukojení tvé zvědavosti by ti mělo stačit, že kdyby byly i jiné pocity, tak by nemohla fungovat společnost.” „Alespoň to mi řekli ve škole,” řekla si matka v duchu a povzddechla si.

„Ale no tak, Kubíku, Terezko, vás snad nezajímá, jak myslet optimisticky? Mějte přeci rozum a přestaňte vyrušovat,” řekl s úsměvem pan učitel optimistického jazyka. „Ale, pane učiteli, vždyť jsme zase tolik neudělali,” vmlouvala se drze Terka. „Podívej se, Terezko,

vidím, že v tobě je plno energie, co kdyby sis udělala referátek třeba naaaa... horniny a nerosty, to je krásné téma a vyfoť nám i nějaké fotky z terénu. Věřím, že Kuba ti rád pomůže. A nezapomeňte, myslíte optimisticky.“

„No, tak to je perfektní, proč jsi mi musela pořád tlouct do hlavy ty nesmysly?”

„Hele, jako nestěžuj si, je to společná vina.“

„Takže to taky společně uděláme!”

„Dobře, zítra můžeme jít na Veselou skálu a vyfotit ji.”

„Domluveno.”

„Veseloj,” zdravil Kuba Terku. „Veseloj,” odpověděla mu. „Musíme vyrazit rychle, protože brzy bude tma,” řekl Kuba, „ale alespoň uvidíme hvězdičky,” dodal. „Ale prosím tě, nebuď pořád taková bábovka, že ty se bojíš tmy?” tázala se šibalsky Terka. „Ale no tak, říkal jsem, že mám rád hvězdy,” řekl Kuba, i když šlo vidět, že mu to Terka stěží věří. „Výborně, tak půjdeme za svitu měsíce.“ A mezitím, co se Kuba s Terkou poštuchovali, chválili, hanili, lichotili si a diskutovali, slunce si vyměnilo stráž s měsícem a den skončil.

„No, já si nemyslím, že by ti měl zlepšit smajlíka jenom proto, že se zná s tvou tetou z druhého kolena ze základ...” nestihla dokončit svou větu Terka. „Poznáváš to tu?” ptala se. „Upřímně, v takové tmě bych nepoznal ani Veselou skálu, natož tuhle louku,” odpověděl Kuba. „Podívej se do mapy, ať už konečně můžeme vyfotit tu skálu,” řekl Kuba netrpělivě. Terka s pohodovým výrazem spustila: „No, tak přece najdeme cestu, když je dnes tak krásná noc.” „Ještě abychom ji nenašli,” dodal Kuba.

„Auuuuuuuuuuuuu” ozvalo se z lesa. „Co to bylo?” vyděšeně vykřikla Terka. „Pevně věřím, že se někdo jen nahlas smál!”

„Auuuuuuuuuuuuu” ozvalo se znovu, ale tentokrát už mnohem hlasitěji. Kuba s Terkou slyšeli pravidelný dusot, jakoby někdo běžel nebo...

„Auuuuuuuuuuuuu” tentokrát byl zvuk hlasitý tak, jakoby se rozprostíral po celé louce.

„Rychle, utíkej!” Kuba s Terezou se rozběhli směrem na západ k hustému lesu. Běželi tak rychle jako ještě nikdy předtím. Jakub měl pocit, jakoby se jeho nohy už ani nedotýkaly země, už nemohl, byl na pokraji svých sil. Na Terezině tváři šlo vidět stejné vyčerpání jako na té jeho.

Ale poháněl je pravidelný dusot nohou, který byl slyšet za nimi. Takový pocit měl Kuba poprvé v životě, v záplavě radosti nebyl připravený na jiné pocity.

„Aiiiiiiiiiiiiiaaaaaa!!!!”

Zakopnul o kámen, upadl a poslední věc, kterou si Jakub pamatoval, byl tento výkřik. A Jakub poznal, že patří jeho nejlepší kamarádce Tereze...

„Co jsem si myslel, jak jsem mohl být tak hloupý...” Jakub seděl v nemocnici a bědoval. Měl strach, takový, jaký ještě nikdy neměl. Občas se sice něčeho leknul nebo byl nervózní, ale takový pocit nikdy v životě nezažil. Byl to příšerný pocit, nedokázal si odpočinout, jíst, chodit a myslet na něco jiného než na to, co se stalo, byl naprosto zdrcený.

„No, tak, Kubo, už čtyři hodiny ses ani nepohnul a máš ten nejhorší výraz, jaký jsem kdy viděla, dej si alespoň svačinu, bude ti líp,” snažila se utiřit Kubu jeho matka. On ale nereagoval, v jeho hlavě se proplétaly myšlenky a hromadila se beznadě. Každý tik hodin byl tak pronikavý a dlouhý jako celá věčnost. Slyšel, jak za stěnou mluví doktor.

„Nic takového se nemohlo stát...muselo se stát něco strašného.”

„Víš ten chlapečněco?”

„Ne, pane, omdlel ještě předtím, než se to stalo, nejspíš vyčerpáním, veselice planety Radost již vyšetřuje případ.”

Dál už začaly hučet přístroje a nešlo nic slyšet. Jakub byl napjatý jako struna. Nedýchal, jenom čekal a čekal a čekal.

„Proč? Proč se to stalo, mami?” zeptal se s ledovým výrazem Kuba. „Co to je? To, co se teď děje, je to strach, zlost, sebenenávisť? Celý život mi každý vnucuje radost, všichni se usmívají, ve škole je všechno veselé. Už jen tahle nemocnice se jmenuje Spokojená... I když tu lidé umírají,” pronesl Kuba a tázavě pohlédl na matku. „Ach, Kubičku, vidím ti na očích obrovskou beznadě a pocit, že to, co zažíváš, není normální. Naš svět, naše planeta je založena na radosti. Proč? Je to jednoduché a prosté. Kdysi se lidé pořád jenom mračili a nadávali si. Svět byl šedý a škaredý. A proto se to změnilo na veselý svět plný duhových barev, jaký znáš dnes. Je to přeci mnohem lepší a příjemnější. Jsou ale situace, kdy prostě nelze mít radost, jako právě tahle. Navenek se ale všichni snaží tvářit jinak, a tak je to dobře, Kubo. Musíme se více smát a řehtat než truchlit a naříkat. Musíš ale pochopit, že každá radost (aby byla opravdová), musí být vyvážena nějakou jinou emoci, ať už se ti to líbí nebo ne. Každý na to jednou přijde,” dokončila svůj projev maminka.

„Chlapče,” oslovil Jakuba postarší doktor, který vyšel z Terezina sálu. „Povím ti na rovinu, nedoufej a buď připraven na všechno, tvá kamarádka na tom není vůbec dobře.” Kuba polkl, polila jej vlna strachu a nervozity. „Necháme vás o samotě,” skončil doktor a další čtyři lékaři s ním odešli ze sálu. Kuba vstoupil, mezi mnoha hadičkami a přístroji kolem lůžka uviděl ležet svou kamarádku Terezu. Byla v nepřítomném stavu. Kubovi se nahruly slzy do očí.

Promluvil na ni. „Terko!” Neodpověděl. „Terko!” Opět nenásledovala žádná reakce. Posadil se na blízkou židli a vzdychl. „Všechno je to má chyba, choval jsem se naivně a nedokázal jsem tě ochránit. Nebyť mě, neležíš tu, jsem hlupák.”

„Ale jdi, ty trubko,” řekla slabým, ale záhadně veselým hlasem Terka. Kuba strnul překvapením, projela v něm tak velká radost, jakou ještě nezažil. Nikdo ji nezažil, byl nejšťastnější člověk ve vesmíru. „Terezo!” vykřikl tak nahlas a s takovou radostí, že doktor se strachem otevřel

dveře. Terka se nenápadně usmála. „Pane doktore, bude v pořádku?“ tázal se netrpělivě Jakub. Doktor se chvíli zamyslel a díval se na přístroje. „Vypadá to, jako by se jí v poslední minutě převratně zlepšily všechny hodnoty, takže to vypadá velmi dobře. Její problém byl asispsí psychický a tys ho vyřešil,“ řekl s úsměvem doktor. A tak si Kuba uvědomil, že pokud chce zažít opravdovou radost, musí taky pocítit opravdový smutek, který ale stojí za to!

Jiří Fiala, ZŠ Luh, Vsetín

FELIX, PELIX A HLEDÁNÍ VESELÉ PLANETY

Vesmír má nekonečně planet a všelijakých světů a právě na jedné z takových říší žil Felix s Pelixem. Jejich domovem byla planeta Nudy, a tak se není co divit, že se tam Felixovi a Pelixovi moc nelíbilo.

Jednoho nezajímavého rána se Felix probudil a v duchu si řekl: „Už nikdy se nebudu nudit, najdu tu nejveselejší planetu a tam budu společně se svým kamarádem Pelixem žít.“ A tak začalo dobrodružné hledání Veselé planety.

Nejprve letěli na planetu Moudrosti, ale tam byli všichni tak moudří, že byla planeta skoro ještě nudnější než ta jejich. Potom letěli na planetu Krásy, Umění, Hloupostí, ale také bez štěstí. Další na seznamu byla planeta Smutku.

Jen vstoupili na zem, hned uslyšeli pláč ze všech koutů. „Toto je velice zajímavá planeta,“ podivil se Pelix, „pojď, zeptáme se tamtoho chlapečka, co se tady stalo!“ Chlapeček se pustil do vyprávění: „Všichni jsou zde už od narození smutní a nikdo neví proč. Ale máme tady krále, mohli byste se zeptat jeho.“

Chlapec to ani nestihl dopovědět a Felix už pádil k paláci. Z dálky na krále volal: „Pane králi, co se všem těm chudákům stalo?“ Král je naoko uctivě přivítal, pohostil, a pak pravil:

„Všichni obyvatelé na této planetě mají v těle zabudovaný čip! Když se zmáčkne tajný ovladač, planeta rázem zveselí a už nikdo nebude smutný. Ale vy už o tom nikomu neřeknete!“ řekl a zlomyslně se zasmál.

Ani se nenadáli a byli pod zámkem. Žalář byl starý, zatuchlý a byla v něm jen jedna lavice. Pelix padl k zemi, když tu se ozvala rána. Felix málem proskočil mřížemi, jak se lekl. Shodil totiž lavici, která ležela za ním. Opatrně se za sebe podíval a uviděl pod lavicí díru. „Pojď sem honem,“ zavolal na Felixe, „tady je nějaká chodba!“ Oba na to s udivením dlouho hleděli, až pak prolomil ticho Felix: „Já myslím, že je to tajná chodba, která by nás mohla dostat ven. Měli bychom ji prozkoumat.“

Jen vešli do chodby, otevřel se před nimi dlouhý prostor s dveřmi na konci. Došli až k nim, a přečetli si nápis: *Smutek můžeš zrušit tak, když strašidelné tvory pobavíš, nesmíš však couvnout pak, až velký strach pocítíš.* Pelix málem omdlel, když to přečetl. Felix však odhodlaně otevřel dveře a před nimi se ocitl první úkol. Tento byl především o odvaze. Na kusu papíru totiž stálo: *Přejdi propast, nic se ti nestane, neviditelné sklo je tam schované.* Dlouho váhali a přemýšleli, jestli to není past, ale nakonec se Felix rozhodl po propasti přejít. Když Felix přešel na druhou stranu bez nejmenšího zranění, rozhodl se jít Pelix taky. A tak se ocitli před dalším úkolem.

Na papíru, tentokrát stálo: *Zamračenému drakovi úsměv vrať nebo se odsud rychle ztrat'*. V tu chvíli se před nimi objevil starý nevrlý drak. Pelix na nic nečekal a spustil:

„Jdou dva pouštní lidé a jeden si nese

okno. Ten druhý se ho ptá:

„Hele, proč neseš to okno?“

A ten první povídá:

„Až mi bude vedro, tak si vyvětrám.“

Drak se začal smát tak, až se převrátil na záda a Felix s Pelixem mohli jít v klidu dál.

Po tomto povedeném úkolu se před nimi objevil další nápis, tentokrát ale na zdi: *Když správné řešení najdeš, po čtvercové síti se projdeš*. Před našimi hrdiny totiž ležela velká čtvercová síť a na každém čtverci bylo napsané jedno slovo v jazyce planety Moudrosti. Pelix jazyk dobře znal, ale s tou šifrou si nevěděl rady. Dlouho vedle čtvercové sítě jen tak seděli a nemohli na nic přijít. Z ničeho nic se Pelix vymrštil a vykřikl: „Už to mám! V síti je biblický příběh planety Moudrosti, který jsme se učili na planetě Nudy. Teď stačí jen správně přejít po čtvercích a máme to!“ Pelix měl pravdu. Bez problému se dostali na druhou stranu, kde na ně čekal další úkol: „*Když hádanku uhodneš, na konec se dostaneš*.“

Najednou se naproti nim objevil stařík, s knihou v ruce a povídal: „Teď vám řeknu hádanku. Když ji uhodnete, můžete jít dál, ale když ji neuhodnete, musíte se vrátit. *Mluvíím bez úst a slyším bez uší. Nemám tělo, ale ožívám hlasem. Kdo jsem?*“ „To je velice těžká hádanka. Tu asi nevyřešíme,“ zesmutněl Pelix. „Nevěš hlavu Pelixi, náhodou jsem ji jednou slyšel,“ prohlásil vesele Felix, „je to ozvěna.“ „Ano, mladý pane,“ řekl staříček, „pustím vás tedy dál.“

A tak se dostali ke dveřím s posledním úkolem: *Planetu nyní osvobodíte, když poslední úkol splníte, stačí jen tlačítko zmáčknout a už si můžete konečně oddychnout*. Na zlatém stoleku ležel ovladač zdobený stříbrem. Ovladač měl jen jedno jediné tlačítko a právě to mělo sílu osvobodit celou planetu. Oba se k němu rychle nahrnuli a Felix řekl: „Zvládli jsme to celé spolu, a tak bychom i to tlačítko měli zmáčknout společně.“ Vtiskli prsty na malý knoflík a oba naráz zmáčkli.

Nemuseli ani vycházet ven, aby se přesvědčili, že se to povedlo! Ze všech stran se začaly ozývat radostné výkřiky.

A když přece jen vyšli ven, bylo to ještě hezcí. Celá planeta naráz oslavovala a jásala. Felix s Pelixem konečně našli Veselou planetu. A protože si to slíbili, začali tam bydlet v malém domečku na kraji města a už se nikdy nenudili.

Šárka Lieblová, ZŠ Šafaříkova, Valašské Meziříčí

KNIHOVNA

Na skalnatém islandském pobřeží se táhla cesta. Kolem ní se rozléhala krajina oproštěná od jakékoli civilizace, zato bohatě pokrytá mechem, vřesem a čerstvým sněhem. Podél cesty se táhly téměř holé stromy, také celé od sněhu. Zima zde byla v plném proudu a nic nemělo šanci krutému islandskému mrazu uniknout.

A tím vším projížděl zářivě žlutý taxík, ve kterém seděla otrávená Isabela a dívala se z

okénka, aniž by vůbec vnímala malebné prostředí, které se venku míhalo.

Ovšem kdo by myslel na počasí! Začínaly zimní prázdniny, sotva minul Štědrý den a zatímco Isabela odjela na Island za svou divnou prababičkou, její rodiče odjeli do Londýna. Teď si nejspíš užívají krásné odpoledne u Big Benu a ona musí trčet tady. Daleko od všech kamarádů a známých míst. Daleko od všeho.

Taxík zastavil před velkým černým děsivým domem. Bylo až k nevíře, že se takovou vilu dokáže starat devadesátiletá stařenka na vozíku. Ovšem Isabela věděla pravdu. Dům už léta chátral.

Isabela tedy popadla své syté červené kufry a pracně je vysoukala ven. Zaplatila taxikáři, ten ani chvíli nezaváhal a odjel z toho příšerného místa pryč. Isabela si tajně přála, aby mohla mít stejnou možnost. Chtěla se koulovat s Bárou na louce za Valašským Meziříčím, ne se tady nudit.

Ale co se dá dělat, pomyslela si Isabela. Je jí čtrnáct a postaví se k tomu čelem. Ovšem stále je tu prababička. Ačkoli jí má Isabelina matka ráda, Isabela si o ní myslí své. Celé dny tráví jen v knihovně čtením knih, kterých má podle všeho nekonečné množství. Ne, že by Isabela neměla ráda knihy, jen nevidí nic zábavného na čtení dalších a dalších knih. Tanec je mnohem zábavnější. Poprvé prababičku viděla, když jí bylo deset let a tehdy z ní měla strach. Ale i navzdory své divné prababičce si tyhle prázdniny může užít. Je tu přece Bára a ta se s ní může spojit i po telefonu.

Isabela s o něco klidnější hlavou přistoupila ke dveřím od domu a otevřela je. Do nosu ji udeřil zápach starých knih. Isabela ho ignorovala a zamířila chodbou rovnou do knihovny.

Samozřejmě, že tam byla. Seděla v kolečkovém křesle, přikrytém zelenou dekou a zase si četla.

Obrátila ke mně hlavu.

„Ahoj, Isabelo“, řekla prababička.

„Ahoj“, pozdravila jsem ji a běžela jsem nahoru si vybalit kufry.

Bylo to zklamání. Žádné velké přivítání. Žádný úsměv ani zájem o Isabelu. Isabela přesně věděla, co musí udělat. Odhodila své zavazadla do rohu starobylé místnosti, která byla její pokoj a vyhrabala zpod hromady triček svůj telefon. Musí napsat Báře. Jen ta ji může zase rozveselit.

Už začínala psát první slova, když si uvědomila, že tady vlastně není signál...

Tohle bude horší, než si myslela.

Isabela se vzbudila uprostřed noci. Venku zuřila bouře a stromy profukovala silná meluzína. Vítr se opíral i do jejího okna, které kvůli stáří nešlo pořádně zavřít, takže oknem protékala dešťová voda přímo Isabele na nohy.

Isabela se otřásla zimou. Náhle si také uvědomila, že má také pořádnou žízeň. Jenže nevěděla, kde je tady kuchyně, takže musí vzbudit prababičku. Nehodlá tady žít, dokud neusne, což se při té bouři asi stejně nestane.

Začala chodit po domě a dívat se do všech místností, jestli tam prababička není. Ovšem Isabela ji stále nemohla najít. Když měla Isabela pocit, že celý dům prohledala alespoň třikrát,

zastavila se. Právě stála u vchodových dveří a baterkou od telefonu si svítila na prostor, v němž se nacházela. Musí tu přece někde být.

A pak ji napadlo, že může být venku. Jistě, zní to jako nesmysl, ovšem Isabela už byla schopná uvěřit všemu, jen aby se napila pitné vody, v krku měla pořádnou výheň. Vyhlédla tedy z okna. Na zasněženém vřesovišti stála jakási osoba a... Spínala ruce k nebi?

Stařena jedna bláznivá! Na vřesovišti, v noci a za bouřky! Může do ní uhodit blesk! Isabela upustila mobil a utíkala ven. Běžela, seč jí nohy stačily přes vřesoviště. Vyběhla do vřesu, promočené tenisky se jí bořily do hlíny a noční košile za ní jen vlála. Ovšem pak špatně došlápla, teniska se jí zachytila o vřesovou větvičku a Isabela se rozplácla do bláta. Ale Isabela si toho nevšímala, vzhopila se, vstala a běžela dál. A pak, když už ji od babičky dělily jen dva metry Isabela prudce zabrzdila a znovu upadla.

„Běž dovnitř!“, překřičela Isabela vítr, „vždyť do tebe udeří blesk!“

Ovšem ona zůstávala stát a klidně promluvila.

„Už jsem myslela, že nepřijdeš, Isabelo. V našem rodě dědíme už léta určitou schopnost. Je na čase ti ji ukázat.“

Tak ona už se definitivně zbláznila. Jaká schopnost? A jak to, že stojí a není na vozíku? Co se to tady děje?!

Ale to už Isabelu vzala za ruku a pomohla jí vstát. Kde najednou vzala tolik síly? Dříve než Isabela stihla něco udělat, prababička vzala ze země knihu, které si Isabela všimla až teď (podle nápisu na obálce to byla kniha Harry Potter) a podala jí ji. Isabela pochopila, co má dělat a navzdory zvrácenosti toho všeho zvedla spolu s prababičkou knihu do vzduchu.

A pak se stalo něco zcela nečekaného. Tmu prořízlo oslepující ostré světlo a krajinou se rozlehl hlasitý hrom. Něco Isabelu a její prababičku odhodilo dozadu, ale ty stále držely knihu, jako by to byl záchranný kruh a ony se beznadějně topily v moři plném piraní.

Ovšem dopadnout už nestihly...

Isabela přistála na jakési louce. Kde se to ocitla? Tohle vůbec nedává smysl... Vždyť před chvílí byly na vřesovišti a teď jsou tady. Co když má vidiny?

Vedle Isabely stála prababička a poklidně se dívala na to, jak Isabela osahává nejbližší keře, hledajíc jakýkoli důkaz, že nemá vidiny. Nakonec to Isabela nevydržela a zoufale se na svou příbuznou podívala.

„Kde to jsme?“

Ovšem ona ani nemusela odpovídat. Když se Isabela rozhlédla, už to všechno viděla. Asi dvacet metrů od nich stál srub, Hagridův srub. A na kopci byl dokonce Bradavický hrad!

Je možné, že se právě ocitly uvnitř knihy? Že se ocitly uvnitř světa Harryho Pottera?

Prababička jen s úsměvem přikývla, jako by Isabele četla myšlenky. Takže tohle je ten dar. Mohou cestovat do knih a vidět všechno na vlastní oči...

Tak tohle je rozhodně to nejlepší vánoční překvapení!

A možná ani ty knížky nemusí být tak špatné...

JEDINÝ NEŠŤASTNÝ

Planeta, na které jsou všichni šťastní. O tom můj otec sníval. Byl tou myšlenkou doslova posedlý, a tak se začal zajímat o všelijakou vědu. Matematiku, fyziku, chemii, biologii, oceánologii, etologii a mnoho dalších. Myslel si, že mezi všemi těmito obory musí být nějaká spojitost. Na jedné ze svých studijních expedic se seznámil s úžasnou, chytrou a krásnou bioložkou, mou matkou. Za necelý rok jsem se jí narodil já, a tehdy otci svítko. Našel to! Byl génius, jenže pro svůj zápal si ani nevšiml, jak mu z účtu mizí peníze po penízku a naše rodina začala strádat. Moje matka těžce onemocněla a nakonec zemřela. Doufal jsem, že by to mohlo otce probrat z jeho euforického zapálení, ovšem on nepřestal. A roku 2089 se naše planeta probudila...

Po pusté ulici pomalu kráčel mladý muž. Kolem nohou se mu valila mlha a jen dodávala jeho vzhledu na tajuplnosti. Kdekd se ho bál a ani nevěděl z jakého důvodu. Děti se mu vyhýbaly velkým obloukem, lidé už jej ani nezdravili. Mládenec ve svém hlubokém zamyšlení si nevšiml pohozeného míče na zemi. A za chvíli již nosem napřed padá k zemi, na poslední chvíli se však zřejmě z rozmaru země v polštář změní. Muž spadl do měkkého. Rozzlobeně nečekanou rychlostí vyskočil na nohy a pohrdavě si oprašoval kabát. „Ani ten nos si nemohu narazit!“ rozčiloval se. „Nemohla bys mi alespoň to dopřát!?“ Půda se u nohou mladíka zavlnila, jako by se mu smála. Muž něco zabručel a pokračoval v cestě, aniž by tomu věnoval pozornost. Jistě již toužíte vědět jeho jméno, a abych o něm stále nemluvil jako o neznámém mladíkovi, povím vám ho. Je to Peter George Dikenson, slavný díky svému otci, který ze spánku Zemi probudil. Momentálně pracuje jako účetní a snaží se nevyčínat z davu. Nenávidí svoji práci, nenávidí sám sebe a nenávidí Zemi. Dnešek je pro něj příšerný jako každý jiný den. V práci ho však čekalo překvapení. Mezi hromadou nudných e-mailů byl jeden jediný zajímavý, odeslaný úplně poslední. Stalo v něm:

Dobrý den,

doufám, že píšu tomu slavnému Peteru Georgu Dikensonovi. Jsem Anna Linhartová, nevím, jestli jste o mně někdy slyšel, pracuji pro NSP – Novinářský spolek a studovali jsme společně na Harvardu, asi už si na mě nevzpomínáte. Jistě si teď myslíte, že vám píšu kvůli nějakému podělanému rozhovoru, kde se vás budu vyptávat na vše možné ohledně vašeho otce a jak se asi cítíte po té nešťastné nehodě s aglobalisty, ovšem tak to není. Vaše adresa se ke mně dostala úplně náhodou, jednoho dne jsem ji prostě našla mezi poznámkami. Vůbec nevím, proč vám vlastně posílám tuto zprávu. Když už tu tak zbytečně plýtvám slovy, protože mi stejně jako spoustě dalších lidí neodpovíte, jak se máš, Petere?

Anna Linhartová

Peter se nejdříve naštvál. „Co to na mně ten tátův Frankenstein zase zkouší!“ Jenže bylo divné, že onu ženu vážně znal! A když četl řádky e-mailu, slyšel v nich její hlas. Jak se máš, Petere? Má odpovídat?

Přišla jsem do práce a nestačila se divit. Po celé moji kanceláři byly rozházené papíry. Kdo to mohl udělat?! Povzdechla jsem si a začala sbírat papírky ze země, až zůstal jediný. Jen čistě

ze zvědavosti jsem ho otočila. Byla to moje třídní fotka z Harvardu a na okraj někdo naškrábal e-mailovou adresu: peter.dikenson@centrum.cz. Dikenson! Úplně jsem na něj zapoměla, což bylo skoro neuvěřitelné, protože na redakci se o něm mluvilo pořád. Všichni s ním chtěli udělat rozhovor, ale on s nikým nekomunikoval. Tohle mi bylo upřímně jedno, k mému překvapení jsem si o něj dělala starosti, jak všechen ten ruch nese. A jak se s tou nehodou vyrovnává. Nakonec jsem sesbírala všechnu odvalu a napsala krátký e-mail. Příjemně mě překvapilo, když jsem hned druhého dne četla odpověď.

Peter se pomalu roztřeseně nadechl a ještě naposledy si po sobě zprávu přečetl:

Milá slečno Anno,

pamatuji se na Vás, ale moc Vám nevěřím, že nemáte žádný důvod mi psát. Jste si jistá, že to bylo opravdu Vaše rozhodnutí mě kontaktovat? Omlouvám se, možná Vám to zní jako názor aglobalisty, ujišťuji Vás však, že nejsem zastáncem jejich, hm, řekněme názoru. Jenže v poslední době mi do schránky přišlo hodně dopisů od mých bývalých přátel. Všichni se mi ovšem později svěřili, že moje adresa se k nim ‚dostala‘ náhodou např. našli ji na zemi na ulici, v knize založenou, či jinak podstrčenou naší Zemí. Abych odpověděl na Vaši otázku, mám se celkem dobře. Práce je sice jednotvárná, ale vydělává, a i přestože jsem dostal spousty zajímavějších nabídek, všechny jsem odmítl. A jak se máš ty, Ani?

Peter

S váháním stiskl tlačítko enter. Teď už to bylo na Anně, jak si se zprávou poradí. Možná mu napíše, jaký je hlupák, nebo ho zkritizuje za jeho lehkomyšlnost, že si odepřel jakékoli štěstí ve svém životě. Kupodivu už ve chvíli, kdy se chystal zase pracovat na nějakém nezajímavém diagramu o nárustech i propadech lidských příjmů, cinkla mu odpověď.

Mám se fajn, Petere, ale dospělost je pro mě oproti škole velkým zklamáním. Mám dvě děti a díky nim se dál směji, ovšem chybí mi moji bývalí spolužáci a mezi nimi hlavně zasmušilý, občas protivný Peter, který se ukázal velice chytrým a milým společníkem. Práce novinářky je pro mě splněný sen. Pamatuji si však někoho, kdo na vysoké úžasně fotil a hodně lidí se domnívalo, že se stane slavným fotografem. Stejný člověk vyfotil i naši třídní fotku, na jejímž okraji jsem našla napsanou tvoji e-mailovou adresu. Domnívám se, že naše Země psát přece jen ještě neumí.

Nejsem moc velkým fanouškem emailování, proto se chci zeptat. Nepotkáme se dneska odpoledne v Národním parku?

Anna

Seděl jsem na jedné z mnoha laviček v parku a čekal na ni. Nervózně jsem se kousal do rtu, ve spáncích mi splašeně bušilo. Neměl jsem sem chodit. Proč jsem vlastně přišel? Chtěl jsem si něco dokázat? Ne. Toužil jsem ji znovu vidět? Ano. Všichni, koho jsem znal z vysoké, už měli vlastní rodiny, žili si pokojně a šťastně své životy, jen pár z nich sdílelo stejný názor jako aglobalisté – a to, že Země nás ovlivňuje, snaží se nás ukonejšit svou péčí, a jednoho dne nás zlikviduje! Mysleli si, že je to monstrum, které buď zahubí nás nebo my dřív zničíme ji. Blbost,

ale v jednom jsem souhlasil. Země je živý tvor, který dýchá a snaží se nám poskytnout co největší pohodlí a pocit štěstí. Nemyslí to zle, avšak úmyslně zasahuje do našich životů. A to já nestrpím. Můj otec zaplatil svojí krví, aby ji ochránil. Mojí krví, aby ji probudil. Jenže já nechci být jen součástí proudu řeky, který ona usměřuje! Chci žít svůj život.

Parkem pomalu kráčí slečna Linhartová, hnědé vlasy má stáhnuté do vysokého ohonu, na sobě šedý kabát. Na roztomile malém nose se jí houpají obroučky brýlí. Když se posadí na lavičku vedle Petera, mladý muž si jí ve svém zamyšlení ani nevšimne.

„Ehm, ahoj,“ pozdraví ho Anička rozpačitě. Peter se na ni podívá a usměje se. Je to jeho první úsměv od chvíle, kdy otec zemřel.

„Ahoj Ani, tak jsi přišla,“ poznamenal trochu překvapeně.

Mladá žena se zasmála a pravila: „Stýskalo se mi, Petere.“ Rozhostilo se chvilkové ticho, a pak Anna pokračovala. „Ptal ses mě, jestli jsem se tě rozhodla kontaktovat z vlastního úmyslu. Tady je fotka, na které jsem našla tvou adresu,“ podala mu kousek papíru.

Peter si ho chvíli prohlížel, a pak jí ho vrátil se slovy: „Máš pravdu, Země vážně psát ještě neumí. Písmo patří tomu mladému, šikovnému fotografovi.“ Anna údivem dvakrát silně zamrkala.

„To ty jsi mi ji tam napsal?“

„Pamatuji si to, jako by to bylo včera,“ přisvědčil a znovu zavládo ticho. Až po nějaké době mlčení Anna znovu promluvila.

„Petere,“ položila mu ruku na rameno, „opravdu jsi v pořádku?“ zeptala se ho.

Peter si povzdechl. „Nevím. Myslíš, že člověk, který si toho tolik prožil už ve dvaceti, se může někdy z něčeho takového vzpamatovat?“

„Ze dna vede vždycky cesta, jen je potřeba ji najít. Ale pokud jsi to už vzdal, musí ti někdo pomoci s hledáním. Petere, co se stalo ten den?“

Peterovi v tu chvíli po tváři přeletěl stín. Možná pták ze země vzlétl. Pták a stín Peterova strachu. Mladý muž se nesouvisle nadechl pusou. „Já...“ nervózně polkl, „otec si mě zavolal k sobě do pracovny během hodiny, proto jsem neodkladně odešel. Chtěl mě mít u toho. Tou dobou všichni už věděli, o co se můj otec snaží. Nikdo ho od toho neodrazoval, kromě mne a všichni si mysleli, že je blázen. Avšak byli i takoví, kteří s ním nesouhlasili a snažili se mu škodit na každém kroku. Aglobalisté. Ten den jsme společně s otcem sešli do sklepa našeho paneláku. A tam...“

Mladý muž si pomalu vyhrnul rukáv kabátu, který odhalil ošklivé jizvy. Slečna Linhartová bolestivě sykla, jako by cítila bolest ve chvíli, kdy byla rána vyryta do kůže. Pravdou však je, že nikdo by si onu bolest představit nedokázal... jen Peter.

Pohled na tu jizvu jsem dokázala snést jen pár sekund, než jsem odvrátila zrak. Bylo to přílišné! Jak mohl otec udělat něco takového vlastnímu synovi? Pak Peter pokračoval. Vyprávěl mi, jak pomocí jeho krve a složitého zaříkávání v neznámém jazyce, otec promlouval k samotné Zemi a ponoukal ji, aby povstala a pomohla chránit lidstvo před utrpením, smutkem, lží a neštěstím. Peter dále popisoval první zachvění Země a moment svého neskutečného překvapení ve chvíli, kdy se dotýkal samotného jádra planety. Z jeho slov jsem vnímala, jak byl fascinovaný a hrdý na svého otce. Jenže v moment, kdy byl rituál dokončen, zaútočili aglo-

balisté – pomocí výbušnin sundali celou budovu. Mysleli si, že se tak geniálního vynálezce i s potomkem zbaví jednou provždy. Žasla jsem nad tím, že se vůbec neštítili zabít spolu s nimi i všechny lidi v domě! Jediný, kdo to tenkrát přežil, byl Peter. Neboť poslední přání jeho otce znělo: „Matko všeho tvorstva, zachraň mého syna a nedovol, aby byl nešťastný.“

„Lidé pokládají mého otce za génia. Blahořečí mu za to, že se již nemusí ráno starat o výběr oblečení, nemusí uklízet rozházené věci po svých dětech, děkují mu za dostatek času na svoje koníčky, práci, rodinu, za světový mír. Ale aglobalisté a já si uvědomujeme, že to není správné, neb nikdo z dnešního světa neumí po sobě uklidit, nezná slovo smutek, nebo neúspěch, či strach. Lidé už se nebojí, protože vědí, že Země je ochráněna. Dělá je šťastnými, jen já jsem z toho nešťastný. Možná kdyby se otec více staral o nás než o Zemi, moje máma by ještě žila,“ zakončil Peter své vyprávění, kterým nechal slečnu Linhartovou nahlédnout do svých nejniternějších pocitů. Shodil tu masku spokojenosti a lhostejnosti.

„Ach Petere,“ vzdychla a objala ho kolem ramen.

„Pořád věříš, že je naděje?“ zamumlal Peter, opíraje se o její hlavu na svém rameni.

„Nevěřím, já to vím, Petere.“ zašeptala slečna Linhartová.

„Tak co mám dělat?“ vzdechl utrápeně.

„To přesně ještě nevím,“ Anna se usmála, „ale... zkusel si se Zemí mluvit od té nehody?“ otázala se a hned pokračovala, protože již tušila zápornou odpověď. „Snažíš se ji ignorovat, jenže ona s tebou stále je a bude, záleží jen na tobě, jestli jako přítel či nepřítel!“

Peter zamručil a oponoval: „Sama se pasovala na mého nepřítele, když mi začala předhazovat přátele, dobrou práci a plně zasahovat do mého života.“

Anna se od něj odtáhla a zahleděla se mu do očí. „Ale Petere, Země není člověk, nezná soukromí, protože sama žádné nemá. Musíš jí ukázat, co je už příliš a za jakou hranici už nechceš, aby tě ovlivňovala.“

„Jak se s ní mám ale spojit?“ zahloubal Peter. Země jako by sama na tento okamžik čekala a po dobu celého rozhovoru dvou mladých lidí napínala uši, kdy konečně padne tato otázka. Tráva se u nohou mladého muže zavlínala ve větru a hlína se rozpochybovala jako vlny na moři. Okolo vyrašily květiny, ačkoli už byl dávno podzim. Z roztančené hlíny se po chvíli zformoval obličej staré přesto krásné ženy.

„PROČ SE MNOU MLUVITI CHCEŠ? SNAD PŘÁNÍ NĚJAKÉ PO DLOUHÉ DOBĚ MÁŠ, PŘÍTELI MŮJ?“ zaduněl parkem moudrý hlas Všematky.

Myslel jsem si, že ve chvíli, kdy Anna pozná pravdu, už se se mnou nebude chtít nikdy vidět. Ovšem ona mě podpořila, a dokonce mi pomohla. Společně jsme promluvili s Všematkou. Na druhý den mohli lidé číst v novinách článek, že ode dneška mají na vybranou. Kdo chce nechá si od Země nadále pomáhat, kdo nemá zájem, udělá následující: Tříkrát zaklepe na zem dlaní a do písku napíše, o čem si chce ve svém životě rozhodovat sám. V mém případě se jednalo o pouhých pět písmen. O VŠEM! Země mě tak může dále chránit před zraněním, ale již nikdy mi nebude získávat falešné přátele, nebo chystat věci do práce. Konečně budu svobodný...

Až nyní jsem byla doopravdy ve svém životě šťastná, našla jsem svého starého přítele. Byl tím jediným, kdo mi v něm chyběl a teď jsme oba mohli konečně žít naše životy naplno. Každý

víkend jsme se potkávali v kavárně na náměstí, povídali si a moje děti nám s oblibou skákaly do rozhovorů. A když jsem se je pokoušela usměnit, Peter se pořád jen smál, neboť mě vůbec nerespektovaly. Děti o něm doma prohlásily, že je to ten nejlepší strejda na světě, protože umí maminku rozesmát.

Zrovna, když šla slečna Linhartová z práce, cinkla jí esemeska v mobilu. „Potkáme se dneska? Peter.“ Anna se úsměvu nebrání, protože již ho vidí, jak z konce ulice na ni mává – její nový kolega fotograf. Jakmile k němu dojde a zavěsí se do nabídnutého rámě, prohlásí: „Ahoj. Jak se máš, Petere?“

Tak snad i vy máte úsměv na tváři,
a jestli ne, já vám to rád přikáži.
Na příkaz se však nelze smát,
už vím, že nemusím se bát,
protože po každé starosti,
spadneme do náruče radosti.
A když jde všechno špatně jen,
nalezne se milý člověk ten,
co podrží nás ve chvíli nejtěžší,
kdy život nás právě netěší,
Kdo to je? Na tom nezáleží,
vždyť naše kroky s láskou střeží.

Eliška Šťastná, Gymnázium Rožnov pod Radhoštěm

POULIČNÍ LAMPY A ZAMOTANÉ MYŠLENKY

Bylo pondělní odpoledne. Po několika hodinách strávených v malé kanceláři v budově místní firmy maminka dvou dětí Lucie konečně dorazila před dveře paneláku, ve kterém bydlela. Na jednom rameni nesla několikakilový nákup, svou starou ošuntělou kabelku a plátěnou tašku napěchovanou papíry z práce. Na druhém měla aktovku své dcery Aničky, která se snažila si sama zavázat tkaničky. Během toho, co Anička na svých modrých teniskách předváděla nejrůznější šmodrchy, Lucie se snažila vyhrabat klíče z kabelky. V tu chvíli se ale už v dálce objevil její syn Martin, který se jako žák deváté třídy vracel standardně později než Lucie. Martin věnoval své mamince chápavý pohled a beze slova sáhl do své bundy pro klíč. Všichni se pozdravili a společně vyrazili do jejich malého bytu v nejposlednějším patře. Lucie odložila všechny věci ke dveřím, pomohla dceři sundat bundu a čepici a postavila vodu na čaj. To už se obě děti usadily u malého stolku v kuchyni, který zabíral většinu místnosti. Dá se říct, že přesně toto byla jejich každodenní rutina.

Po podzimních dnech se vždy všichni sešli nad hrnkem teplého čaje a pod občas blikající žárovkou probírali své dny. „Tak co škola, Marto?“ zeptala se Lucie svého syna, který prstem štouchal do lžičky v hrnku a druhou rukou si podepíral zamýšlený obličej. „Dneska to nějak

šlo," odpověděl lehce otráveným tónem. „Až na to, že dneska byl sloh a my dostali za úkol napsat slohovku na takové zvláštní téma..." řekl, ale jeho stěžování lehce rušilo cinkání, které vyvolávala Anička tím, že se snažila svého bratra napodobit a také točila lžičkou v čaji. U toho však docílila kromě toho zvuku možná jen toho, že červený třešňový čaj se rozlil na kostkovaný ubrus. „Děcka, nechte toho!" okřikla je Lucie. „Zvláštní téma?" vrátila se Lucie k tématu. „Ale prosím tebe, to nemůže být tak zlé, ne? Jaké téma?" vyptávala se. „Aby ze světa nevymizela radost nebo tak něco," řekl. „Něco vymyslíš," odpověděla mu Anička, která se tentokrát snažila slézt ze židle. „Asi jo...," řekl nejistě Martin. V ten moment se zvedl od stolu, nalil do sebe zbytek čaje a prohlásil, že se jde vrhnout na úkoly kterých měl, jako obvykle, víc než dost. Slyšet pak už bylo jen zaklapnutí dveří od pokoje. Lucie pomohla Aničce s úkoly do první třídy, do toho vyplňovala své dokumenty z práce, a ještě u toho chystala večeri. Večer utekl, a ona po jídle dohlédla na to, aby šly obě její ratolesti na kutě. Najednou v jejich bytě zavládl ticho. Konečně nastala část dne, kterou Lucie potřebovala. Chvilka, kdy může být sama se svými myšlenkami.

Sedla si do malého křesla pod oknem v rohu obývacího pokoje, který velikostí připomínal spíš malou koupelnu. Jejich panelák se nacházel na kopci, pod kterým byla rozrušená křižovatka. Oranžová světla z města a bílé žárovky vozovky ozařovaly zatažené nebe, čímž se stalo to, že obloha byla jen jeden velký naoranžovělý tmavý oblak. Lucie ale přesně tuto maličkost z nějakého důvodu měla ráda. Nějakým způsobem ji to uklidňovalo. „Jak mi někdo udělal radost..." začala přemýšlet. Je pravda, že v nějakém stádiu života vám začnou dělat radost maličkosti, takže ve srovnání se svým synem měla pohled na věc o něco zkeslenější. Není to tak že by Lucie byla nešťastná, ani tak že by si měla na co vyloženě stěžovat. Měla střechu nad hlavou, šikovné děti, občas snesitelnou práci... Z jistého hlediska všechno šlo výborně. Jenže co se týče té pravé, sobecké radosti... Už to bylo dávno. Možná tak dávno, že skoro zapomněla na to, jaké to vlastně je.

Tento určitý typ radosti prožívala nejvíc, když byla dítě. To, co pociťovala teď, byla také radost, ale odlišná. Zodpovědná, dospělejší... Prostě jiná. Ta dětská radost, to je prostě opravdu něco jiného. Ať to bylo nadšení, které celým tělem projíždělo jako elektrina po drátech, nebo ta nebojácná naděje kterou nemohlo v žádném případě nic roztrástit, nebo ta absolutní důvěra v to, že všechno půjde vždy přesně podle plánu... Dětská nefalšovaná radost, která jednoho dne odejde. Odejde a jediné, co po ní zbude, jsou vzpomínky. Vzpomínky, co během let ztrácí barvu, a později, stejně jako dětská radost, bez rozloučení tiše vymizí. Jenže když už nejste dítětem, nemáte čas na to přemýšlet, kam vlastně zmizely. A přesně tak to měla Lucie. Koneckonců, každé ráno od chvíle, kdy otevřela oči, byla v absolutním spěchu. Každý den jí utekl mezi prsty, a to jen díky tomu, že vysílená Lucie se stejným denním řádem řídila už mnoho let.

Jenže v tento moment, za zvuku rozburáčené vozovky, si začala uvědomovat, kolik toho vlastně zapomněla. Věděla, že má vzpomínky, ale nedokázala si vybavit, co se v nich vlastně dělo. Najednou měla pocit, jako kdyby vystoupila ze svého těla a odpojila se od denního režimu, který její život tvrdě ovládal. Před očima se jí začali promítat hodiny, co proseděla v kanceláři. Každý den byl prakticky úplně identický s tím předešlým. Jako kdyby se neustále pohybovala v kruhu. Lucii se z toho všeho najednou začala motat hlava. Cítila, jak se jí po těle postupně rozlívá úzkost.

„Tak a dost," pomyslela si. Zase nechala své myšlenky utéct příliš daleko. To se jí stávalo často. Proto usoudila, že pro dnešní večer bylo přemýšlení už dost. Zhasla v obýváku a šla se

připravovat na spánek. I přes její snahu se rozptýlit se jí však stále v hlavě točila dvě slova. „Dobrá vzpomínka, dobrá vzpomínka,“ opakovaly se její myšlenky. V hlavě ale byla prázdnota. Kromě těch pasivně agresivních myšlenek se jí v hlavě nepohybovalo vůbec nic. Lucie zavřela dveře koupelny a znovu vešla do obýváku. „Zkus to ještě jednou,“ řekla si tiše a znova si sedla k oknu. Tentokrát v úplné tmě. Lucie se párkrát zhluboka nadechla a vydechla. Vozovka už se zdála být klidnější a její myšlenky taky.

Najednou se jí před očima zjevila jedna z nejdůležitějších vzpomínek, co měla. Jak na to vůbec mohla zapomenout? Ten den se stal dávno. Její čtrnácté narozeniny. V ten den se vzbudila a hned jí přišlo podezřelé to, že neslyšela žádné zvuky. Každé ráno bylo v jejich domácnosti rušno. Její maminka vždy už vařila v kuchyni, tatínek listoval novinami a babička s dědečkem si povídali nad šálkem teplé ranní kávy. Slyšet vždy bylo cinkání příborů, pískání varné konvice a tlumené hlasy členů její rodiny. To ráno se však z dolního patra jejich domu neozývalo nic. Lucie vyskočila z postele a vběhla do kuchyně. Tušila správně. Všude vládlo rozléhající se ticho. Došla ke kulatému stolu uprostřed místnosti, na kterém byl položený popsany papír. „Krásné ráno, Lucie! Musela jsem ráno odejít do města na trhy, tatínek dnes musel do práce dříve a babička s dědečkem hned ráno vyrazili na vlak do lázní. Bohužel ti tím pádem nestihneme hned ráno popřát, ale až se všichni večer vrátíme, pořádně to oslavíme. Všechny nás to moc mrzí. V lednici máš snídani, uvař si čaj. Máme tě rádi! -Maminka“. Lucie si povzdechla. Ale nevěšela hlavu, nechtěla si hned z rána kazit den trucováním. Snědla snídani, oblékla se a vyrazila do školy. Vždy do ní docházela se svou kamarádkou, jenže když už přicházela k jejímu domu, kamarádka na ni zakřičela z okna, že dnes do školy nejde, protože je nemocná. Lucie si zase povzdechla, ale nedalo se nic dělat. Při cestě do školy ulicemi města se stejně zabavila – představovala si to, jak jí spolužáci popřejí v šatně. Koneckonců, vždy když měl někdo narozeniny, všichni jim přáli hned, co se jejich obličej objevil ve dveřích. Vždy bývala skromná, proto představa toho že by si jí konečně všimli, zněla jako hlavní přísada do receptu na podařené narozeniny. Vešla do šatny, ve které bylo jako obvykle rušno, ale nikdo její příchod nezaregistroval. Tiše se, proto protáhla na své místo, pověsila si bundu a vyrazila do třídy. „Zase jako poslední?“ vykřikl na ní školník, který šatny postupně zavíral. Takhle si ten den popravdě nepředstavovala. Ve třídě už všichni seděli v lavici a poslouchali učitelku, která se rozhodla přijít o něco dříve než obvykle. Lucie pozdravila, omluvila se a tiše se svezla na židli. Tentokrát jí všimli všichni, to je sice pravda, ale nedá se říct, že by to byla ta pozornost, kterou si přála. Hodiny plynuly, a i přes to že prohodila pár slov, nikdo se s ní ten den moc nebavil. Ono to tak bylo vždy, jenže její kamarádka, se kterou se bavila nejvíce, se naopak bavila se všemi a vždy pomohla Lucii se mezi děti zapojit. Jenže Lucie byla stydlivější, a proto radši seděla v rohu třídy ponořená ve svých myšlenkách. Jediný, kdo s ní v ten den promluvil, byl spolužák Karel, který seděl jednu lavici od ní. „Vše nejlepší!“ pošeptal Karel v hodině matematiky. Lucie se trochu začervenala, poděkovala a na rtech se jí rozlil úsměv. Ten ji však zas rychle přešel- učitel před ní položil test, na kterém byla červeným inkoustem napsaná pětka. „Zase nehorší.“ Řekl a zavrtěl hlavou. Ten den byl popravdě hrozný. Pár špatných známek, několik únavných hodin a zklamání z toho, že na ni všichni zapomněli. Její zklamání bylo na jejím obličejí nejspíš vidět, jelikož se jí na to Karel zeptal. „To nic...“ řekla mu. Ale popravdě, nebylo to „jen nic“. Mrzelo ji to.

V ten den se nic zajímavého nestalo. Byl to den jako každý jiný. Bavila se se spolužáky, ale nikdo si nevšiml, že by pro ni mohl být dnešek nějak speciální. Na obědě si alespoň chtěla

přisednout s kamarády, ale nezbylo na ní u stolu místo. Seděla sama u velkého stolu v rohu jídelny a vidličkou probírala rýži. Neměla na nic chuť, ani náladu. Najednou jí došlo, že je v celé jídelně zase úplně sama. „Zase poslední?“ ozval se hlas kuchařky. Lucie cítila, jak se jí oči plní slzami. Protočila je, odnesla táč a odploužila se do šatny. V té už taky nikdo nebyl. Když ale došla ke svému místu, pod její bundou byla položena její oblíbená čokoláda a přehnutý lísteček. „Dnes asi nemáš svůj den, což mě mrzí. Snad ti toto alespoň trochu zlepší náladu. Ještě jednou, všechno nejlepší! – Karel,“ stálo na něm. Lucie cítila, jak se jí nervozita rozlila po těle. Usmála se. Tohle se jí ještě nikdy nestalo. Ten pocit, na ten se jen tak nedá zapomenout. Luciino přemýšlení najednou přerušil zvuk klíčů v zámku.

Už bylo pozdě. „Krásné narozeniny, Luci!“ ozval se mužský hlas. Byl to její muž. Vždy se vracel pozdě kvůli práci. Došel za ní do obýváku a objal ji. Do ruky jí dal kytku a její oblíbenou čokoládu. „Tradice je tradice,“ zasmál se. „Děkuji moc,“ usmála se na něj Lucie a znova ho objala. „Tak co, jak bylo v práci, Karle?“ řekla svému muži, při tom, co společně seděli v křeslech v obýváku. Vlastně její nejoblíbenější část dne začala právě teď. Mohla být konečně s někým, kdo jí vždy udělal radost. Šeptem se bavili a párkrát se neudrželi a lehce se zasmáli. Vždycky to tak přece jen spolu měli. „Pamatuješ si na mé narozeniny v deváté?“ řekla ve smíchu. „Jak bych mohl jen, tak zapomenout,“ usmál se na ni.

Tereza Janáčková, ŽS Trávníky, Vsetín

DAROVANÁ RADOST

„3AN vstávej! 3AN vstávej!“ ozval se plechový, odosobněný hlas. 3AN se převálil na třípatrové posteli, hluboce si zívá a neochotně, přesto však s překvapivou energií se začal zvedat. Slezl z postele a spolu s ostatními se převlékl do kombinézy a černých vysokých bytelných bot, tedy do běžné pracovní uniformy, kterou nosí všichni zde na výrobě. Nakonec si ještě nasadil lehkou žlutou helmu. Takto opustil místnost a vyšel na chodbu, kdes se zařadil. Hodiny ukazovaly 6:05, nemohl si však být jistý, nikdy totiž, stejně jako všichni ostatní, neviděl a nikdy neuvidí denní světlo. Všichni došli až do velké haly, kde se každý ujal svého místa a začali vyrábět Radost.

3AN měl dneska odpočinkový den, ne snad že by nemusel pracovat, musel však tyčinky Radosti pouze balit do průhledných plastových obalů. Nadšený však, jako mnoho lidí, když se na ně dostane tato jednoduchá práce, nebyl. Bylo mu to vlastně jedno. Zítra zase nastoupí jinde a bude dít jako vždycky a pozítří taky, popozítří zase a tak dál a dál až do dalšího odpočinkového dne a potom zase od znova. Začínal už být skleslé mysli kvůli svému údělu, když tu najednou se ozval ten samý hlas jako ráno z budíku a oznámil celé hale: „Všichni zde, seřadte se a jděte do jídelny. Opakuji, všichni zde, seřadte se a jděte do jídelny!“ Všichni, přesně jak plechový hlas řekl, se odebrali v již dávno stanoveném pořadí do jídelny. Jídelna byla dlouhá chodba, rozdělena přepážkou na dvě menší. V první a zároveň delší z nich byly do zdi přimontovány plastové židle. Na ně si sedli první z příchozích pracovníků, mezi nimi i 3AN. Ze dveří na konci chodby vyšel oddíl kuchařů, někteří drželi v rukou krabice plné injekčních stříkaček. Začali si je navzájem podávat. Potom rychle a obratně začali pracovníkům podávat oběd přímo do těla.

Jakmile byli hotovi, skupina se vydala za přepážku, aby uvolnila místo pracovníkům dalším. Zde je čekala vytoužená odměna za práci, jedna tyčinka Radosti.

Naplněn štěstím, energií a úplně zapomenuv na stesk ze svého údělu, vydal se zpět s ostatními do pracovní haly. Tady začali opět vyrábět. Výroba pokračovala běžně, každý si hleděl svého, nikdo s nikým nepromluvil. Nebylo třeba. Najednou však na páse přišla 3AN pod ruku tyčinka nesprávného tvaru, byla o polovinu větší, nemohl ji tedy zabalit. Dostal obrovský strach, neměl tušení, co s tím. To se mu ještě nestalo! Jestli bude čekat, vynadá mu plechový hlas a kdo ví, třeba mu zítra nedají Radost a bez ní si to nedovedl představit. Když tu náhle mu hlavou bleskl nápad. Mohl to být klidně jeho první nápad za 10 let. Rozhodl se vadnou tyčinku sníst. Udělal to rychle. Celé toto odpoledne se ohlížel, jestli ho někdo náhodou nesleduje. Nesledoval. Ještě nikdy neudělal nic jiného, než co se po něm chtělo. Toho dne večer nemohl usnout a téměř propadl zoufalství.

„3AN vstávej! 3AN vstávej!“ ozval se plechový, odosobněný hlas. 3AN však zůstal ležet. Všichni ostatní se již převlékali, když tu zazněl onen plechový hlas z budíku, tentokrát nejmíň třikrát silněji, a dokonce jakoby našťavaně: „3AN vstávej! 3AN vstávej! 3AN vstávej!“ On se konečně zvedl a se spěchem slezl z postele, rychle se oblékl a vyběhl na chodbu zařadit se mezi ostatní. A den pokračoval dále jako obvykle. 3AN dnes míchal směs, ze které se Radost dále vyrábí. Až kolem poledne opět dostal strach, že nedostane svou tyčinku, ale i tu nakonec dostal. Celý zbytek dne už byl v klidu, dokonce i pokojně usnul.

Všechno se zase vrátilo do starých kolejí. Až v další odpočinkový den, kdy 3AN opět balil tyčinky do obalů, pocítil nutkání jednu z nich si vzít, vždyť ho přece minule nechtyli. Cítil obrovskou nerozhodnost, vlastně nad tím přemýšlel celé odpoledne, potom co si po obědě připomněl, jaký je to pocit. Nakonec však jeho strach zvítězil a on se večer vrátil s klidnou hlavou do postele.

Takto pokračoval dalších čtrnáct dní, do dalšího odpočinkového dne. Tentokrát si pomyslel, že tady celý život pracuje a že již musel vyrobit snad stovky tisíc tyčinek, ale stejně může denně pouze jednu jedinou, že si přece zaslouží víc, a tak když už se chýlilo k večeru, jednu si schoval do rukávu a v příhodné chvíli ji snědl. Náhle ho popadl záchvat úzkosti, co když ho tentokrát chytí?! Co když měl předtím jen obrovské štěstí?! Takto vyděšen si slíbil, že už nikdy tyčinku neukradne, že bude pracovat nanejvýš svědomitě, že všechny škody, které způsobil vynahradí. Selhal již další odpočinkový den.

Takto se to ještě opakovalo mnohokrát a mnohokrát, až dokud to 3AN nepřijal za standard. Nyní se už na odpočinkové dny těšil. Avšak začínalo mu být líto, když v běžné dny mít dvě, nebo dokonce tři či čtyři tyčinky Radosti mít nemohl. Až jednou, kdy už se nemohl dočkat odpočinkového dne, si po obědě vzal z krabice dvě místo jedné tyčinky, nikdo si ho zdánlivě nevšiml.

„3AN zůstaň v pokoji! 3AN zůstaň v pokoji!“ zazněl onen hlas. On se teprve probouzel a celý rozespalý slezl z postele a začal se převlékat. „3AN zůstaň v pokoji!“ zařval přes celou místnost teď už agresivní budík. On se již úplně probral a došlo mu, že vlastně v rozespalosti nesplnil ten zvláštní příkaz, co ho vyváděl z denní rutiny. Všichni ostatní se převlékli a se strachem v očích pokukovali po 3AN. Jakmile odešli, sevřela ho panická hrůza. Nedokázal ani stát, opřel se o postel a chytil se rukama za obličej. Dál si to již nepamatoval.

Probral se na chatrné dřevěné židli kdysi dávno přelakované na žluto ve větší rudé míst-

nosti, kde všechno kromě právě té židle působilo tím nejvíce přepychovým dojmem. Za ním stál vysoký muž v jednolitě černé uniformě. Přestože tvář vidět nebyla, vyzařovala z něho hrůza. Asi tři metry před ním byl umístěn přezdobený pultík, za ním však nikdo nestál. Ozval se z něj však zase ten hlas. Tentokrát již o poznání klidnější: „3AN víš proč jsi tady?“ Mlčel. „3AN víš proč jsi tady?“ zopakoval pultík hlasitěji. „Ano, vím.“ Odpověděl jakoby už smířený. Hlas opět začal: „Víš tedy...“ „Jedno mi však není jasné“ přerušil hlas 3AN „Proč vyrábíme ohromná množství Radosti, když pak stejně si můžeme dát jen jednu denně?!“ „Má to jednoduchý důvod,“ pokračoval hlas „existuje mnoho lidí, jež pracují jinde a Radost si sami vyrobit nemohou, proto ji vyrábíme pro ně, oni zase dělají všechno ostatní, třeba oblečení a obědy. A víš tedy co...“ opět byl přerušen: „Ještě, proč když po práci ulehám do postele, cítím podobný pocit, jako když si dám Radost?“ „Vlastně, tohle by ses neměl dozvědět, ale na druhou stranu já mám zakázáno lhát...“ plechový hlas se přepnul na hlas lidský, „a navíc se potřebuji se vypovídat, dlouho sem již nikoho nepřivedli a já potřebuju mluvit, vlastně mluvit s lidmi taky může přivodit tento pocit...“ hlas byl opět přehlušen 3AN, který dokonale vyveden z míry, se tentokrát nechtěl na nic zeptat, pouze chtěl získat čas, aby všechny informace vstřebal. Nakonec, nechtěl vypadat hloupě, ze sebe jednu otázku dostal: „A proč tedy nemůžeme používat jiné způsoby? Proč jenom Tyčinky?“ „No, tyčinky Radosti jsou nejjednodušší a nejlepší způsob, ty ostatní navíc jsou příliš zdouhavé a nezbylo by tolik času na práci,“ odpověděl pultík. 3AN to však nestačilo: „A proč bychom měli pracovat místo toho, abychom získávali Radost?! Proč všichni raději nedělají něco jiného?!“ „Vědí, že můžou?“ zeptal se tentokrát ten hlas, a to tím nejvíce uměle dovtivým hlasem. „Já jim to řeknu!“ prohlásil 3AN odhodlaně, přitom co se na židli napřímil. „Vážně?“ odvětil onen hlas pomalu, jakoby se škodolibým úsměvem na tváři. Což samozřejmě nešlo poznat, protože to byl přece jenom pultík. A potom se s myšlenkou, že se již vypovídal a pobavil dost, zasunul do podlahy. Dál už si to 3AN opět nepamatoval.

Ted' se pro změnu probral zpět ve svém pokoji. Všichni ostatní byli už pryč. Chtěl si odzvítnout, ale nešlo to. Poprvé si uvědomil, že je něco špatně. Zkusil to znovu. Nešlo to. Šáhnul si rukou tam, kde by měl mít pusu. Místo rtů však nahmatal běžnou kůži jako všude jinde. Ale ještě něco, byli tam pevně švy! Zkusil zakřičet, to se ale také samozřejmě nepovedlo a on začal panikařit. Když se uklidnil, došlo mu, proč si ten pultík mohl dovolit všechno tohle říct. On totiž člověk se sešitou pusou nemůže toho moc ostatním povědět. Pak mu ale došla ještě další věc: nemůže již dostávat Radost! Dostal už zase strach, který ale za chvíli vystřídal záchvat vzteku. Ale potom taky něco úplně nového: smutek. Po asi dvaceti minutách byl poslán na výrobu. Když procházel halou ke svému místu, všichni na něj udiveně civěli a on už nevěděl, co si má o tom všem myslet. Den skončil a 3AN ulehla do postele se smutkem smíšeným se vztekem.

Uplynulo již takto mnoho dní. Zpočátku jeden depresivnější než druhý. Ostatní se snažili z 3AN nějak dostat, co se mu stalo, avšak bez úspěchu. On, navzdory odejmutí Radosti, si na novou situaci nakonec zvykl, a dokonce začal víc doceňovat ostatní věci, přestože jich bylo málo. Jednoho dne se mu povedlo si jednu tyčinku opět vzít. Pak mu ale došlo, jak byl hloupý, když ji vlastně nemůže sám sníst. Radši ji tedy dal tajně pracovníkovi, jenž byl ten den vedle něj. A ke svému překvapení zjistil, že je to stejně dobrý pocit, jako by si tyčinku dal sám.

O JEDNÉ ŠŤASTNÉ PLANETĚ

Chci letět na šťastnou planetu
a navštívit tam prarčetu.
Chci vidět, jak tam žije,
čím se živí a co pije.

Co tam dělá za práci
a z koho si dělá legraci.
Je to pro mě záhada,
celá její zahrada.

Kytky se tam smějí
od rána si pěji,
veselou písničku,
pro moji tetičku.

Radují se všichni spolu,
papá teti...,
letím domů.

Gabriela Skýpalová, ZŠ Krhová

PES

Můj pejsek je rychlý jak střela.
Mám ho ráda zcela!
Běháme spolu venku,
občas potkáme fenku.

Pejsek si hraje rád,
je můj velký kamarád.
On je radost pro děti,
kamarádů má jak smetí.

Někdy mi v běhu nestihá,
protože je tlustý jak kobliha.
Když si hrajeme v lese,
moc rád mi klacky nese.

Když potom jdeme trávou,
náladu má moc hravou.
Doma nás čeká svačina,
vleze si ke mně do klína.

Viola Burdová, ZŠ a MŠ Choryně

PŘÍBĚH O JEDNÉ ŠŤASTNÉ PLANETĚ

Tam někde v dáli,
za mléčnou dráhou,
objevila se planeta,
kde přistála raketa.

Kosmonauti vylezou,
údivem se nadnesou,
jsou ve stavu beztlíže,
nemají žádné potíže.

Na povrchu planety,
našli vzácné špagety,
a duhové bagety,

z toho byly náměty,
do veselé kuchařky,
kosmonauta Markěty.

Martani se radovali,
že kosmonauti hodovali,
skafandry jim praskají,
zjistí, že vzduch dýchají.
Zůstanou žít na planetě,
podzim, zima taky v létě,
zvou vás všechny, taky tebe,
pečení holubi tam padají z nebe.

Samuel Žitník, ZŠ Krhová

COVIDOVÁ

Ráno vstávám, divně je mi,
nechce se mi do školy.
Raději než někam chodit,
zůstala bych v posteli.

Co když budu v karanténě?
Co když covid mám?
Však ten testík antigenní
ukáže co dál.

Dnes píšeme velký test
a možná mě hlava bolí.
Asi bude lepší možnost,
nejít vůbec do té školy.

Vážně se mi dneska nechce,
do matiky úkol nemám.
A slovíčka do angliny,
ty už stejně neudělám.

Jdu do školy
s hrůzou velkou.
Co když vyjdu
s druhou čárkou?

Do lavice tiše sednu,
čekám, až mi dají test.
Jak to bude s karanténou,
se rozhodne ještě dnes.

Dělám test, však na konci
mě čeká velké překvapení
Ať se dívám, jak je dívám,
druhá čárka, ta tam není.

Karolína Fialová, ZŠ Luh, Vsetín

DÁREČEK

Zítra mám svůj velký den
a mám jeden krásný sen.
Co to bude?
Co to je?
Tajemství ...
To to je.

Chcete ho pošeptat?
Nebo jen naznačit?
Dobrá!
Dá se s tím otočit.
Má dvě kola,
růžovou barvičku,
nepotřebuje žádnou krabičku.

Už to víte?
Ještě ne?

Počkáme tedy,
jak to dopadne.
Už je tady,
ten můj den.
Splní se mi
ten můj sen.

Vidím ruličku,
asi prolíju slzičku.
V ruličce obrázek růžové barvičky,
rychle zamáčknu všechny slzičky.

Je to můj splněný sen,
děkuji za něj všem!
Je to mé vysněné růžové kolo
a už na něm frčím ven!

Alžběta Žitníková, ZŠ Krhová

FELIX, PELIX A HLEDÁNÍ VESELÉ PLANETY

Ve vesmíru je mnoho světů,
každý je však hodně jiný,
promiňte jestli sepletu,
jeden pilný, druhý líný.

Jedním z nich Nudná planeta,
tam se nikdo nezasměje,
tam neděje se žádná neplecha
a ticho jak v hrobě zde je.

Tady žijí dva kamarádi,
Felix s Pelixem jejich jména jsou,
ti smáli by se rádi,
ti všude dobrou náladu vnesou.

Proto jednou rozhodli se,
že naleznou Veselou planetu,
potřebovali něco, co se vznese,
a tak postavili vesmírnou raketu.

Nejprve na planetu Moudrost letěli,
další byla planeta Smutku,
na první štěstí neměli,
ta druhá byla plná zármutku.

Ptali se, co se jim stalo,
starších i mladších se ptali,
a z každého koutu se ozývalo,
v breku jim všichni povídali.

„Všichni jsou zde smutní odjakživa,
a proč to nikdo neví,
král tady kousek v paláci bývá,
ten vám to určitě poví.“

Hned utíkali k paláci,
co nejrychleji uměli,
cesta se jim pod nohama ztrácí,
skoro rychlostí světla běželi.

A král jim hned pověděl,
se zamračeným úsměvem,
něco co Pelix nevěděl,
Felix málem pukl hněvem.

„Každý tady šťastný by byl,
Kdybyste tajné tlačítko zmáčkli.“
Z ničeho nic je do žaláře hodil,
dveře za nimi rychle klaply.

Co nejvíce se mračil,
Pelix se zas trochu bál,
ale rychle svůj vtip spustil.

Vtip se mu vážně povedl,
Drak se na zemi smíchy válí,
naštěstí už se nezvedl,
Pelixovi to dneska pálí.

Žalář starý a zatuchlý byl
a v něm jen jedna lavice,
ale ani obr by ho nezbořil,
světlo zajišťovala jedna svíce.

Felix únavou padl,
když tu se ozvala rána,
rychle se zase zvedl,
pod shozenou lavicí jáma.

Vypadala jako tajná chodba,
která by je dostala ven.
„Možná tam číhá nějaká hrozba!“
„Neboj se Pelixi jdem.“

Před nimi otevřel se prostor dlouhý,
na konci s dvěma zlatými,
na nich byl jen nápis pouhý,
ale se slovy moudrými.

Smutek můžeš zrušit tak,
když strašidelné tvory pobavíš,
nesmíš však couvnout pak,
až velký strach pocítíš.

Po tomto Pelix omdlel málem,
Felix otevřel, jak se zdálo,
ocitli se před prvním sálem
a úkolem ve kterém stálo.

Přejdi hlubokou propast,
neboj, nic se ti nestane,
není to žádná past,
neviditelné sklo je tam schované.

Felix byl statečný,
propast rychle přešel,
Pelix byl však bojácný,
a tak dlouho nešel.

Na konec úkol splnili,
před hrdiny je další,
po tom co si prožili,
to bude jenom lepší.

Zamračenému drakovi
úsměv rychle vrať,
jak ti nikdo nepoví,
když prohraješ se ztratí.
Před nimi zlý drak stál,
Před nimi tentokrát dveře bílé,
na nich nápis stříbrný,
proti jaké asi půjdou síle.
„Doufám, že úkol bude snadný.“

Když správné řešení najdeš,
pokud se ti to povede,
po čtvercové síti projdeš,
jiná cesta tu nevede.

Naproti nim zajímavá síť,
slovo jedno na každém čtverci,
nevěděli po jakých kostkách mají jít,
když najednou vyskočil Felix přeci.

„Je to písmo planety Moudrost,
a v síti příběh biblický.“
Na tvářích byla vidět radost,
úkol splněn jako vždycky.

Před nimi objevil se další,
tentokrát zase na mysl to bylo,
na zdi stál nápis kratší,
nelehký byl, jak se zdálo.

Když hádanku uhodneš
a že bude těžká,
na konec se dostaneš,
tam tlačítko už čeká.

Kamarádi úkol splnili,
za chvíli u tlačítka jsou,
co nejrychleji pádili,
knoflík společně zmáčknou.

Planeta konečně zas směje se,
radostně výská a skáče,
tento příběh štěstí nese,
už nikdo zde nepláče.

RADOST

Na podzim sbírat voňavé hříby,
brouzdat se spadáným listím,
dívat se do korun stromů,
strkat si do kapes kaštiny.

Otrhat jablka v sadu,
uložit želvu k zimnímu spánku,
za dlouhých večerů si číst a vyrábět
a brzy ráno malovat obrázky na omrzlé okno.

V zimě lámat rampouchy,
jezdit na saních,
proběhnout se sněhem bílým,
sledovat páru od pusy.

Těšit se na Vánoce
a kapra ve vaně,
sjet kopec na lyžích
a na běžkách hřebeny hor.

Na jaře sundat rukavice,
odhodit pletené šály,
vyjet si na koloběžku
a být déle venku.

Zasadit semínka do půdy
a dívat se, jak raší listy.
Natrhat čerstvé květiny
a v ohradě vidět jehňata.

V létě obout sandály,
obléci krátké tričko a sukni,
těšit se na prázdniny
a poslední školní den nenosit aktovku.

Plavat v chladivé vodě
a nemít povinnosti,
myslet jen na to,
kam zajet na výlet
a kde si dát zmrzlinu.

To všechno mi dělá radost
v každém ročním období.
Zažít to může každý,
je toho víc než dost.

Kristýna Brňovjaková, Gymnázium Rožnov p. Radhoštěm

DOKONALÉ VÁNOCE

Já tak moc miluju Vánoce!
Je to nejlepší období v roce.
Ségra Kamča kouká na večerníčky
A ve vzduchu voní sladké perníčky.

Děda vytahuje sánky,
mamka věší zlaté baňky.
Kamča si přeje Barbie domeček,
taťka v lese řeže stromeček.

Já vážu našemu Šmudlovi mašli,
abychom ho v tom štěstí vůbec našli.
A naši kamarádi trpasličí?
Morčecími hlásky na mě kvičí.

Teta bramborový salát vaří,
v tomhleto ohledu se jí fakt daří.
S pejsky chodíme na procházky k molu,
o Vánocích má být rodina spolu.

Přes noc pořádně nasněžilo
a naše přání už se vyplnilo.
Poslední okénko v adventním kalendáři
jak padající hvězda září.

Babička do lavóru s vodou
skořápkové lodičky noří
a čtvrtá adventní svíčka
na našem věnci krásně hoří.

Už rozkrajuju jablíčko,
červivé není ani maličko.

Olovo už je vylité,
mně z něj vyšel velký drak,
být statečná a nebáti se
- budu jednou taky tak.

Ted' už ale běžíme k stromku,
Kamča raduje se z Barbie domku.

Táta s dědou dohromady
dostali knížku Tipy a rady.
Babička už třímá v rukou
nové pletací jehlice
a mamince naši chlapi
přitloukli v kuchyni police.

A mně přinesl ježíšek
sametově bílý kožíšek.
Co víc si vlastně můžu přát?
Hlavně že mě má někdo rád!

Anna Chrobáková, ZŠ Integra, Vsetín

NOC BEZE HVĚZD

Barvy zcela vymizely,
smolný byl to tehdy den.
Pohlížím na něj úsečně,
a přestože voněl jako sen,
vypadal až moc skutečně.
Tiše dýchám, mlčky prosím,
hledám v sytě šedé trávě
prach života, milosti.
Zvadla červeň, zbledla žluť,
až mě skoro přešla chuť
k jakékoli činnosti.
...a tak zející prázdnota
od obzoru k obzoru
přetáhla přes krajinu
černý ručně tkaný pléd...
Sloužil spíše jako plášť
pro mou, tvou i jejich zášť,
pro slzy jež kanou
z více očí než bych snad
Já, jakožto smrtelník,
kdy dokázala spočítat.
Přehnal se přes oblohu,

popel a střepy krytou,
smutné hejno temných,
sametových vran.
Nosíc s sebou jako totem
smrt a spoustu tržných ran,
poslední byl uštědřen jim
milosrdný úder.
Kupy peří padly k zemi
tančice valčík ve větru,
do světa se rozletěly
a jako prskavky za dlouhých,
teplých letních nocí,
stromy náhle oněměly.
Najednou se jemný
-snad jako srst hříbete-
rozezněl sychravým údolím
květnatý smích dítěte.
Vraní peří
u všech dveří
v jinovatce zanechalo
stopy krásy podzimu.

Barvy změnilo,
řeky zpěnilo,
oblékajíc vše na zimu.
A tak se na moment zastavil čas,
vím, že za rok to přijde zas,
aby ze světa nevyprchala

radost zmítána v peřejích,
přinesla s sebou tento rok smůla
i čistě blyštící se snůh.

Viktorie Hrušková, ZŠ Videčská, Rožnov p. Radhoštěm

NAŠE MODRÁ PLANETA

Planetu svou modravou
mám ze všech nejraději.
Pluje Mléčnou dráhou,
nepropadá beznaději.

Růže tam tak krásně voní,
taktéž jiné květy.
Motýli se nad nimi honí
a hledají další světy.

Lesy si tiše šeptají
a ševelí ve větru.
Potůčky si povídají
a rybkám vymýšlejí hru.

Ptáčci si tu cvrlikají,
zpívají si každé ráno,
včelky nám med rády dají.
Pěkně je to tady dáno.

Na podzim se listy barví
pěkně do duhova.
Červená či žlutá, kdo ví,
můžeš hádat znova.

Slunce svítí každý den,
měsíc každou noc.
Děti běží hrát si ven
i já se těším moc.

Tak to bude asi konec,
nevím už co říci dál.
Slyším zvonit zlatý zvonec,
krásně nám všem hrál.

PLANETA V DÁLI

Na planetě vzdálené,
nemračí se nikdo,
všechno je tam veselé
a mají dobré jídlo.

Jednou vytáhnou svou raketu
a poletím tam zas,
pak po dlouhém letu,
uzřím její jas.
Hraje barvou duhovou,
nikde kapka černé.
Nikde ani takovou,
která značí smutné.

Pokud někdo chce ji vidět,
klidně ho tam zavezu,
za dotaz nemusí se stydět,
já vzdám se svého nálezu.

Místa je tam dost a dost,
mračit se tu nejde.
Vítán je tam každý host,
který v dobrém vejde.

VESELÁ PLANETA

Znám jednu planetu,
ta je celá veselá.
Nenajdeš ji na netu,
protože ji znám jen já.

Každý se tam usmívá,
nikdo není smutný,
nikdo není protiva,
však to není nutný.

Nikde není kapka smutku,
všude samé veselí,
Jeden tady staví budku,
jiný skáče do zelí.

Kdyby vážně někdo hledal,
místo plné veselí,
zvědavost ta spát mu nedá,
jistě i spánek oželí.

Jednu planetu bych pro něj měla,
kdo si na smích potrpí,
jenom kdyby tam jít směla
osoba, co netrpí.

Místo je to nádherné,
nic pro smutné lidi.
Tak to je už konec, ne?
Jak se Vám tu líbí?

*Martina Kozáková, MŠ, ZŠ a SŠ pro sluchově postižené
Valašské Meziříčí*

HVĚZDY

Ó radost, jak krásný pocit to jest,
asi jako vidět louky voňavé kvést.
Ten pocit nadnáší, už jen do oblak se vznést
a na mraku nebem zbývá jen se svězt.

Však jak těžké je tě dosáhnouti,
když se mi mysl tak rychle hroutí.
Radost se mi vyhýbá a
smutek se ke mně dobývá.

Již dlouho to jest,
co nenechal jsem kvést,
mé květy této emoce
a místo toho jen mé depresivní nemoce.

Jak si tě udržet nevím věru,
tápu v tom všem jako v nočním šeru.
Všude jen zmar a deprese,
na mé pocity kruté represe.

Ó, co to jest,
ta záře žlutých hvězd.
Ta záře mě osvětila,
z temnoty mě probudila.

Ten pocit je nádherný,
povznáší až k nebesům,
do kosmů vzdálených,
plných věcí nádherných.

Každý člověk má své hvězdy,
k nalezení správné cesty.
Tou hvězdou je ten,
kdo má rád jen.

ČLOVĚK MOUDRÝ

Myslím, myslím, přemýšlím,
hodně věcí si jen domýšlím.
Nevím, o čem přemýšlet,
a tak je lepší si jen vymýšlet.

Proč přemýšlet
v primitivní realitě,
když se můžu vzepřít této mentalitě.

Fantazie radostná
starostí zproštěna,
naprosto všemocná
a radosti plná.

Zahod' ty tabulky reálií,
nech se okouzlit fantazií.
K čemu užívat návodu
s ním není žádného nápadu.

Stereotyp, toť zdroj
smutku a všednosti,
fantazie, přínos radosti.
Bez fantazie se cítím jak v okovech
a sedět v lochu,
to chce odvahy trochu.

Fantazie je svoboda.
Toť radosti a blaha zdroj.
Kdo nemá rád svobodu,
diktátorem své mysli jest.

Prosím širokou čtenářskou porotu,
aby měla ochotu
pochopit mou tvorbu
a aby si nemyslela,
že to je jen podle návodu vytvořená
laciná kopie.

SPRAVEDLNOST SVĚTA

Inkvizice to je pech,
Galileo by Vám řek,
že to stojí za poslech,
ten kacířský výslech.

Absurdita myšlení,
jedince hloupého nelení.
Je to jako moru řádění,
němého mluvení.

Cholera hlouposti,
lidské nejkrutější nemoci.
Pohltila svět,
už je to pár let.

Hon na čarodějnice,
poslal už pár lidí do věznice.
Jan Hus z Kostnice,
o pomoc volajíce.

Tato velká skupina,
s radostí moc nežila,
vždyť je lidská hloupost zabila.

Heslo řešení,
stop běsnění.
Tolerance zajistí,
vymýcení krutosti,
nahradíme ji radostí.

ZATOULANÁ MICKA

1. V dubnu, když mi bylo 7 let, jsem k narozeninám dostala knížku. Jmenoval se Maslo se nemá.

2. Kned jsem šla na zahradu, sedla si na svou oblíbenou houpačku a začala se do knížky.

3. Po chvíli sa mnou prišla kočka Micky. Sčichala si
 mě a sedla si sa mnou na houpáčku.

4. Mice jsem čela nahlas a ona mě poslouchala.
 Nádherně předla.

5. Míca za mnou na houpáčku každý den přichází. Jednou v pátek jsem se chystala číst, ale kočička za mnou nepřišla. Neobjevila se ani na kočičí věšáku.

6. Když jsem si šla další den znovu číst, byla jsem na houpáce sama. Bylo mi moc smutno.

7. Každý týden jsem chodila ke jejímu pelišku, nikdy nebyla. Až jednou jsem se dřevníku uslyšela podivné mňoukání. S bratrem jsme se tam šli podívat. Bylo to velké překvapení.

8. Kočička se vrátila a spolu s ní i její 3 malá kotěška. Najednou jsem měla spoustu dalších posluchačů.

PŘÍBĚH O JEDNÉ ŠTASTNÉ PLANETĚ

O ŠTASTNÉ PLANETĚ

VE VĚSMÍRU JE JEDNA
PLANETA, KTERÁ JE PŮRNO
ŠTASTNÁ.

ŽIVITAN, UMÍ ZVÍRATA NEŽ U NÁS NA ZEMI.

LIŠKO PŮJDEM
NABÍT ŠTĚSTÍ.
UŽ MI DOŠLO.

TAK DOBRĚ

POJĎ SI ČICHNOUŤ
AŽ MÁME HODNĚ
ŠTĚSTÍ NA ROZDÁVÁNÍ.

UŽ MÁM
HODNĚ
ŠTĚSTÍ.

PŮUK.

NEBOJ, OTRŮ SE O TEBE
A BUDEŠ ZASE ŠTAST-
NÁ.

FNŮK
FNŮK

JE TO
PŘÍJEMNĚ

PŘĚSTALO PRŠET A
BYLO ZLE. KVĚTINY
ZAČLY USYCHAT.

ZAČALO VŠECHNO ŠEDNOUT.

PŮMOC.

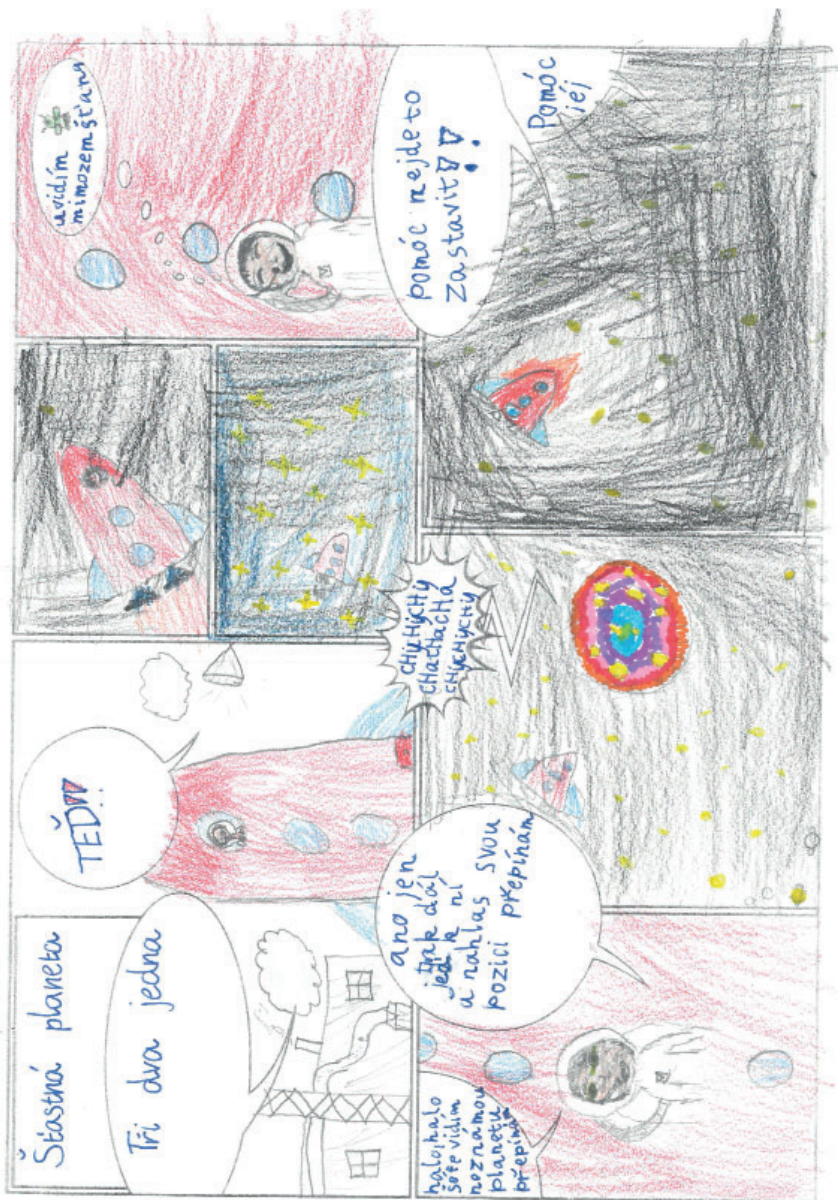
MUSÍTE
UŽ PRO
KONOC.

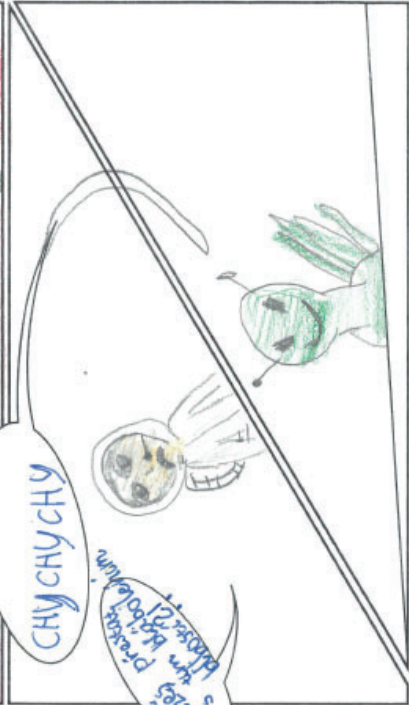

SOVO PORA
CO MÁME
DĚLAT?

ŠŤASTNÁ PLANETA

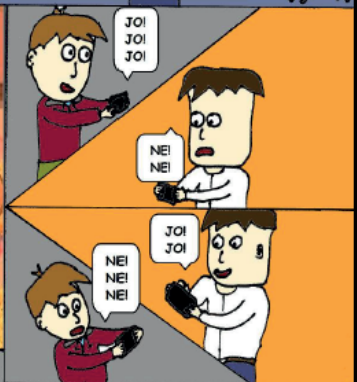

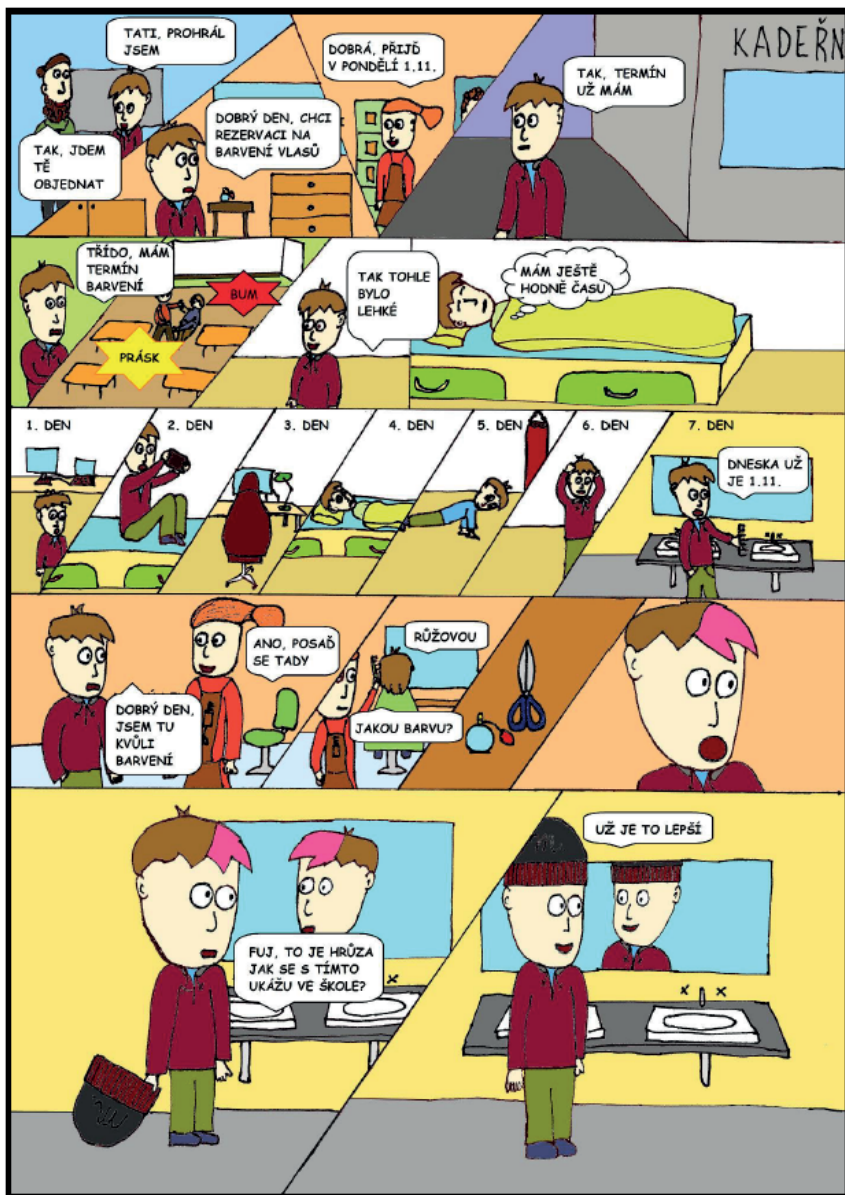
Martin Tetur, Filip Kehler, Maja Pekárková
 ZŠ Sedmíkráska, Rožnov p. Radhoštěm

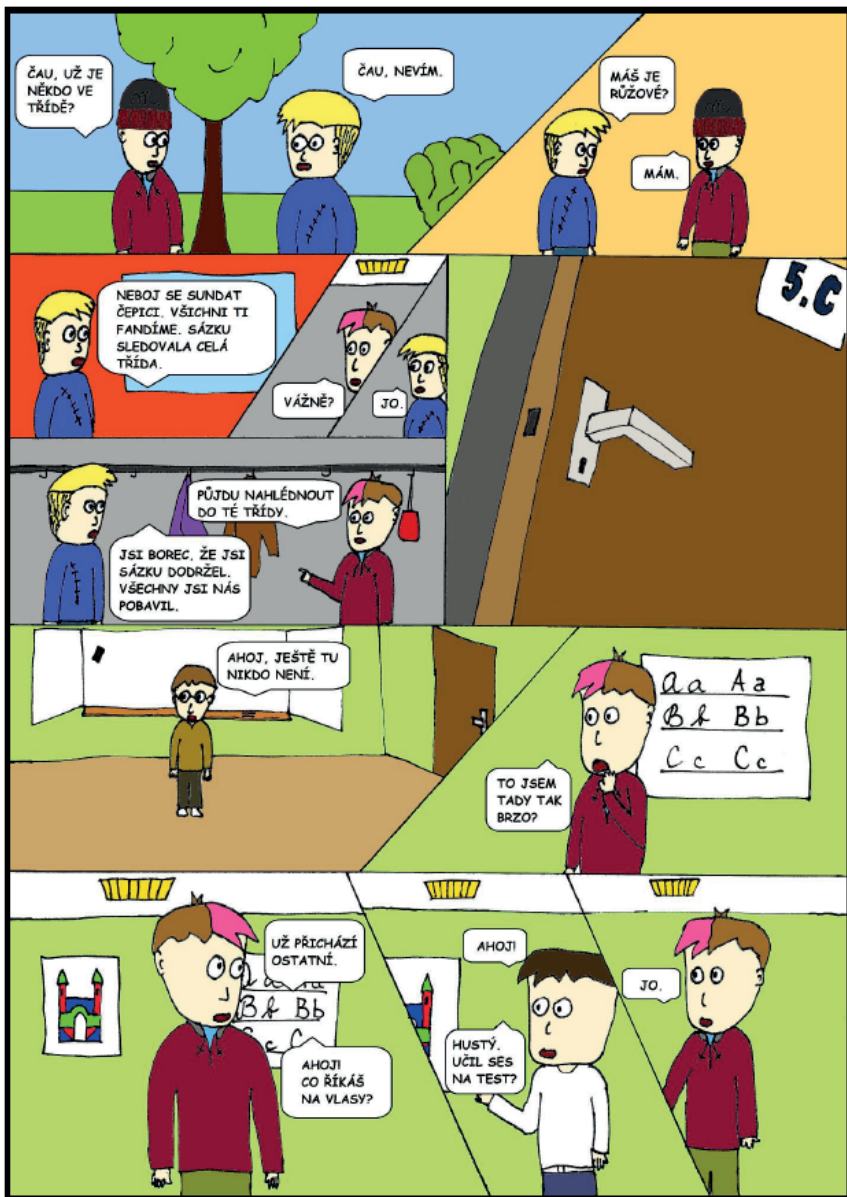

SÁZKA

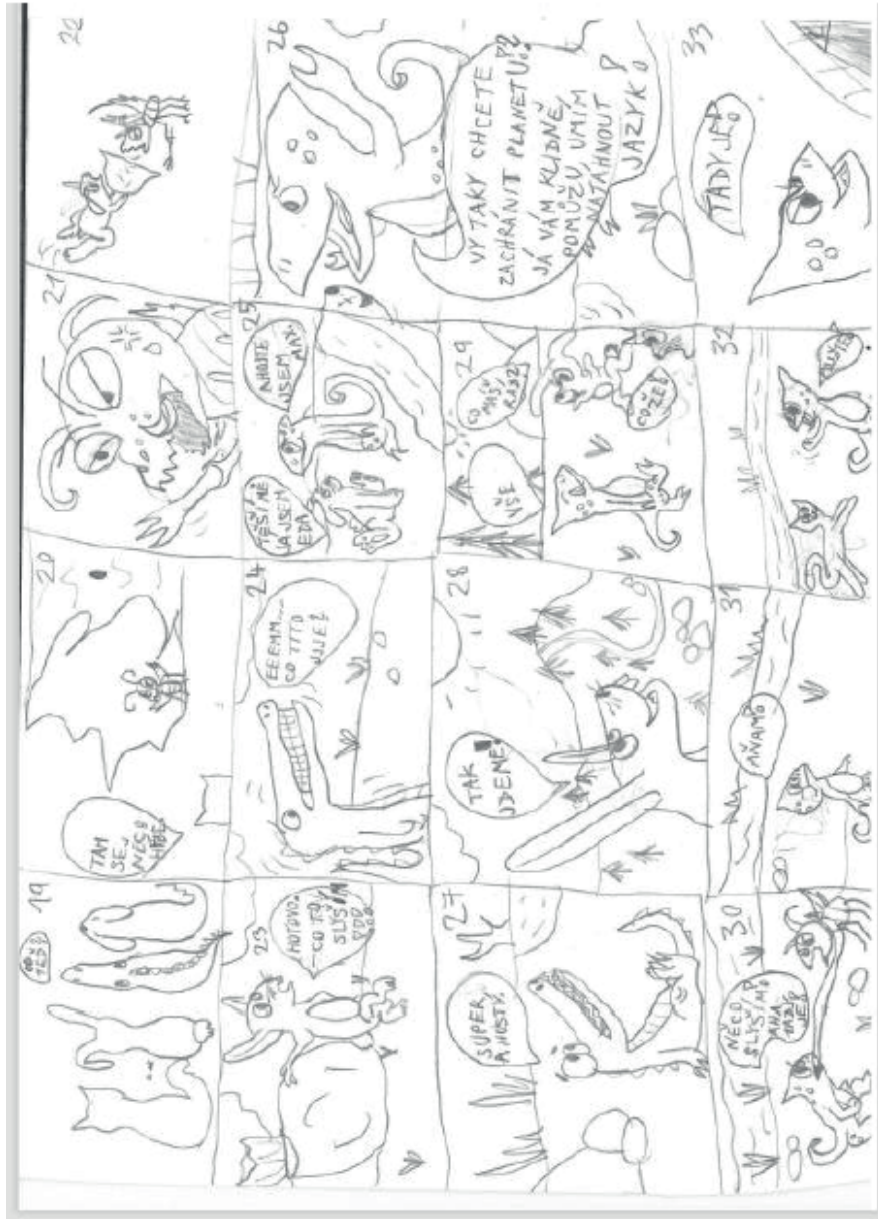
Ondřej Studenský, ZŠ Trávníky, Vsetín

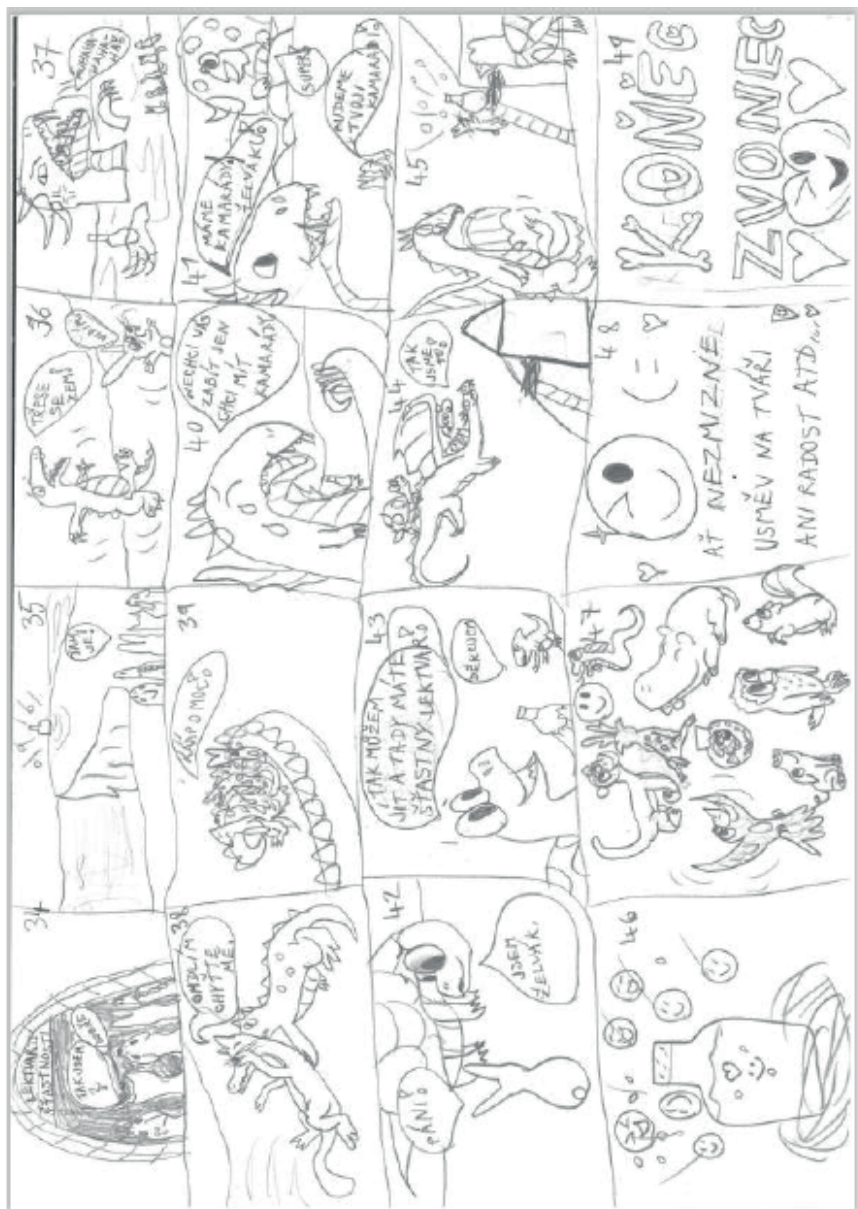
MOJE ŠTASTNÁ PLANETA

JAK SE STALA PLANETA ŠTASTNÁ.

VYPRÁVĚČÍ BYLA JEDNÁ JEDNA ŠTASTNÁ PLANETA A CO S VNI STALO TO UVIDÍTE. DŮ...

Adriana Bušová, ZŠ Trávníky, Vsetín

PŘÍBĚH O JEDNÉ ŠŤASTNÉ PLANETĚ

Příběh o jedné šťastné planetě

Planeta Země se nyní nachází ve složitém období. Zvedněte si se mnou náladu a podívejte se o 39 světelných let dále od nás. Nachází se tam sluneční soustava Zeta Reticuli a v ní planeta Serpo.

Je večer a na večeři mají jejich oblíbenou ufiči.

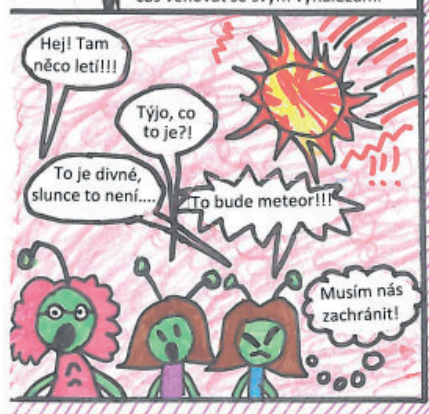

Sáva dělá něco, o čem nikdo neví...

Sáva má speciální flexi-kabelku a pomocí ní se dostane do hyperprostoru, kde má svou tajnou skrýš a vyrábí zde různé věci, které jí pomůžou zachránit ostatní.

Sáva ze své flexi-kabelky vytáhla štítové pero, které vytvořilo štít a odrazilo meteor zpět do vesmíru.

Vyrobila jsem si to, potají.

A kdy? SAVA SÁRA

Přes den, místo uklizení a tak.

Aha, tak proto nechceš nebo spíše nemáš čas uklízet.

Ano, baví mě vyrábět vynálezy. Věci na pomoc a ochranu pro ostatní. A funguje to!

Tak to se dá pochopit. Promiň Sávi, už ti nebudeme tak brblat.

UFODĚLCE

Každý prostě umí něco jiného a každý je prostě na něco jiného šikovný.

Ano, je to tak.

Však já vám občas pomůžu. Občas si i uklidím.

Sávi mě uklizení baví, tak to budu dělat hodně za tebe. Ale ne vše!

Super, domluveno!

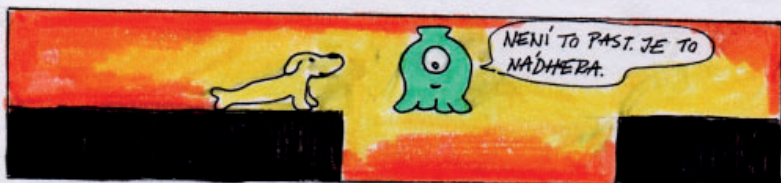
A to je konec o jedné šťastné planetě, kde Sáva se stala hrdinkou a pomáhala při různých nebezpečích. Ale úklid jí pořád moc nešel a to jí zůstalo! Ale její sestra Sárrou, to ráda udělala za ni, když věděla, že ji zase příště ochrání a pomůže sestra.

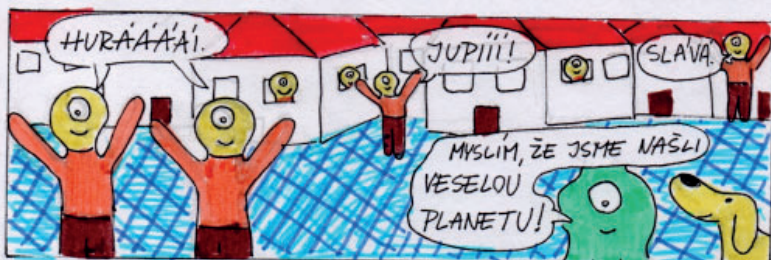
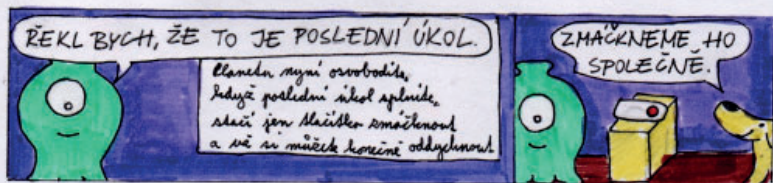
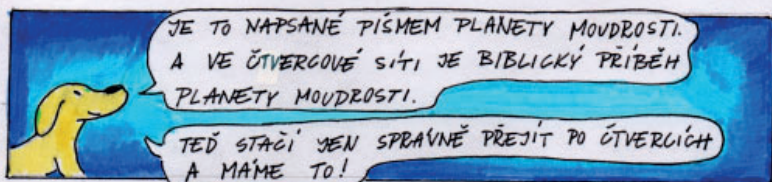
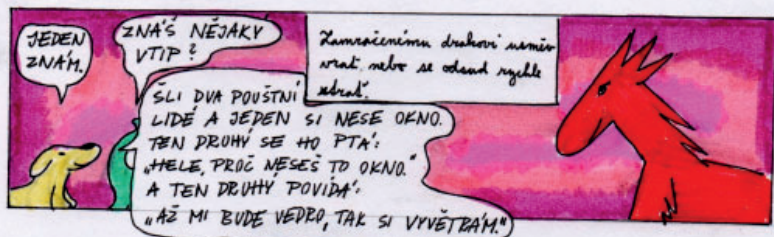
THE END!!!

FELIX, PELIX A HLEDÁNÍ VESELÉ PLANETY

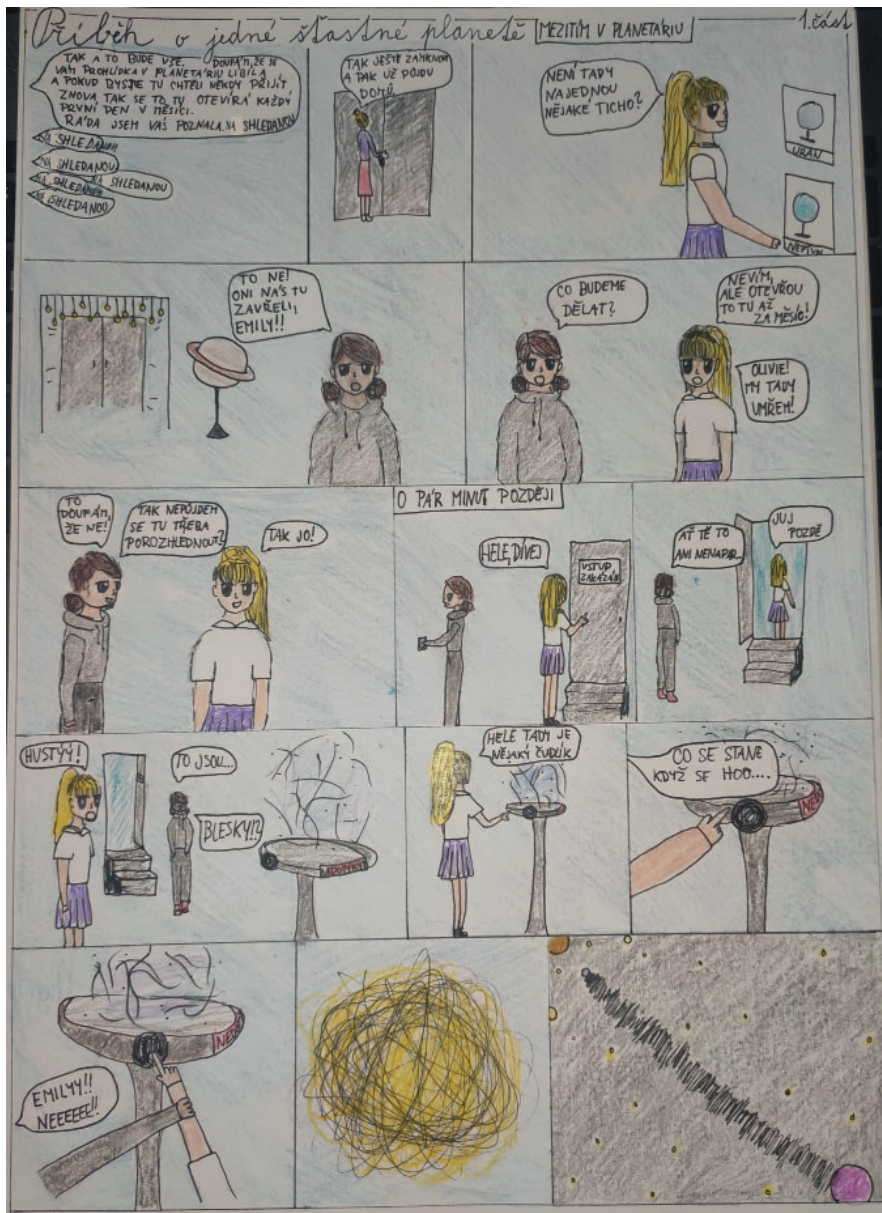
FELIX, PELIX A HLEDÁNÍ VESELÉ PLANETY

PŘÍBĚH O JEDNÉ ŠTASTNÉ PLANETĚ

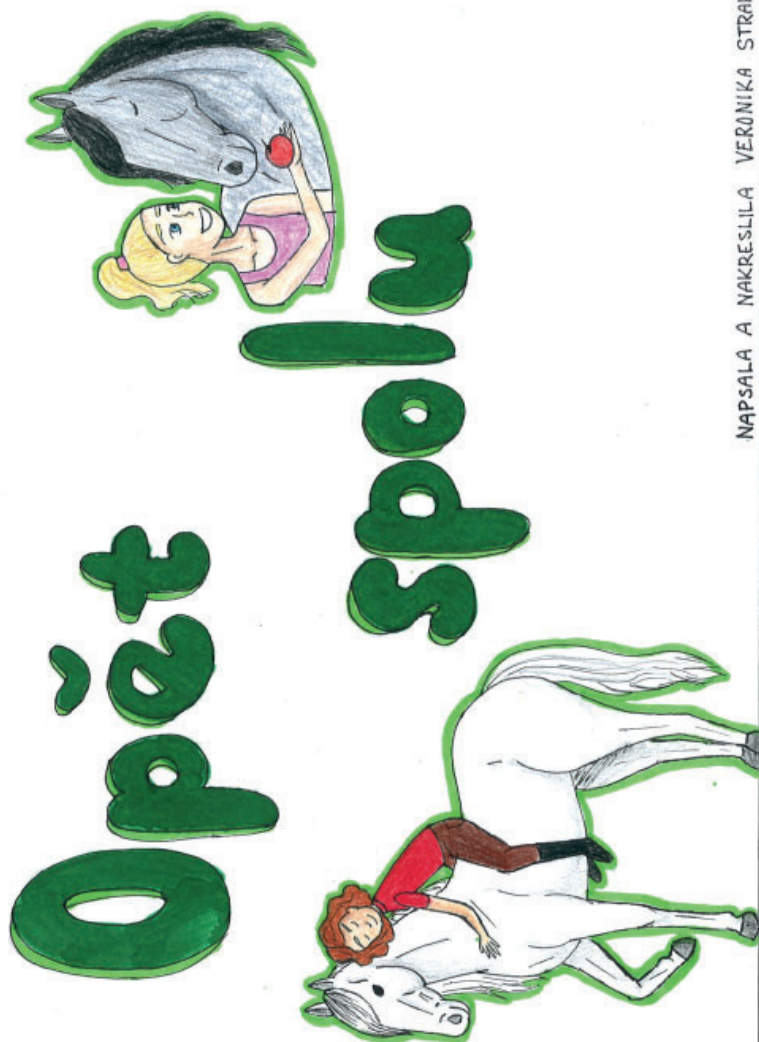

Linda Urdová, ZŠ 5. kvĕtna, Rožnov p. Radhoštĕm

OPĚT SPOLU

NAPSALA A NAKRESLILA VERONIKA STRAKOVÁ

1. Začínají prázdniny a Bonnie s její nejlepší kamarádkou Elenou vyrazí do stáji. Za jejich milovanými koňmi.

4. Už je noc a venku bouří.

5. Ozval se silný hrom a následně i síra. Koňi už vzrušili Bonnie.

2. Holky objíždí koňe na jezdeckou školu. První léto s našimi vlastními koňmi. Už se nemohou dočkat, až s našimi koničky něco podnikneme!

6. Volá majitel stáje.

7. Bonnie darují k hračičm stajím. Po chvíli dorazí i Elena.

3. Po lekcí Bonnie s Elenou dojí koně do boxu a poté ještě jdou uklízet ve stajích. Mezitím uběhne deset hodin a začne padat tma.

8. Prosim vás, v těch stajích jsou naši koňe, pomozte jim prosim!

9. Oni to nepřezijou.

10. Druhý den Bonnie vyleze ze svého pokoje celá smutná a nespavá ze vztečejší noci.

Ranni noviny.
Co pak se tam asi píše?

14. 0 5 měsíců později...
Stajím se zase dříve.
Byly opravare a tady tam spazara nových koní

11. No jasně. O čem jiném by tak mohli psát. Teď na to budu DUŽAR V MISTNÍCH STAJÍCH!
Konec světa, koni požár byl ve velké mysli.

15. Holky jedou na výjezdku na koních kteří jsou vypůjčení ze stají.

16. Jsem vězra setla, že se tady dale nově vyskytují vlci.
Ale co by tady dělali vlci. Vždyť to je až moc blízko civilizace.

17. Děvčata otkud jezdec?
Měli by jste jezdit více ve jih. Tady se to nemá vlky.

18. Bývali dale někdo je zahnal sam do mých.
Ale ti jsou ošev horách.

17. Bonnie vytrčí do stají pomoci s napačalem, který napačhal požár.

19. Holky jedou zpět do stají, jenže vedle nich názo rychle praviščí a holky to zarazí.

19. Jojo.
Tak to vezmeme asi trochu svižnějším tempem.

19. No budeme dleat že....
Děvčata?
Děvčata?

13. Elena dorazila také do stají a společně s Bonnie uklízí, neporádát.
Víš co? Je stajích se pří Fika, že po uházení nebyly nalezeny jediné ostantky z koníských tel. Co když jsou stále naživu?
Ale no takami trochu naveršis, modže.
Nechci si dělat falešné modže.
Že by mohli být stále naživu?

16. No budeme dleat že....
Děvčata?
Děvčata?

19. Holky jedou zpět do stají, jenže vedle nich názo rychle praviščí a holky to zarazí.

19. Jojo.
Tak to vezmeme asi trochu svižnějším tempem.

19. No budeme dleat že....
Děvčata?
Děvčata?

LETNÍ VLAK

Letní vlak

Julie Čábová

Julie Cábová, Gymnázium Rožnov p. Radhoštěm

ANDĚLÉ A DÉMONI

"STA STNE VPOVEDNAT ..."

KAZDY MA "ASPOU" JEDNU.

2.

3.

ZE POSIT STETI A MIDOTTI "ROZHODNE NENI..."

5.

8.

ZE...

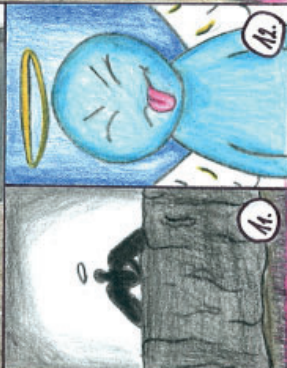
9.

AAA!!!

10.

HECI!

12.

6.

TO, CO CITEŠ TEB.

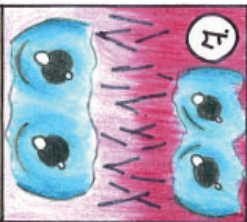

9.

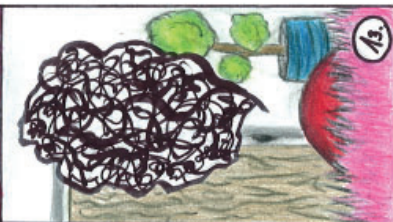
OKAZOU TI VELKE "KEMLE" ZKORIT DEN BOLESTNYMI PRIPOMENUTIM, ZE TED TO NENI "KOVNA TAK DOKONALE, DAK TO BYLO PRAED ROKENI..."

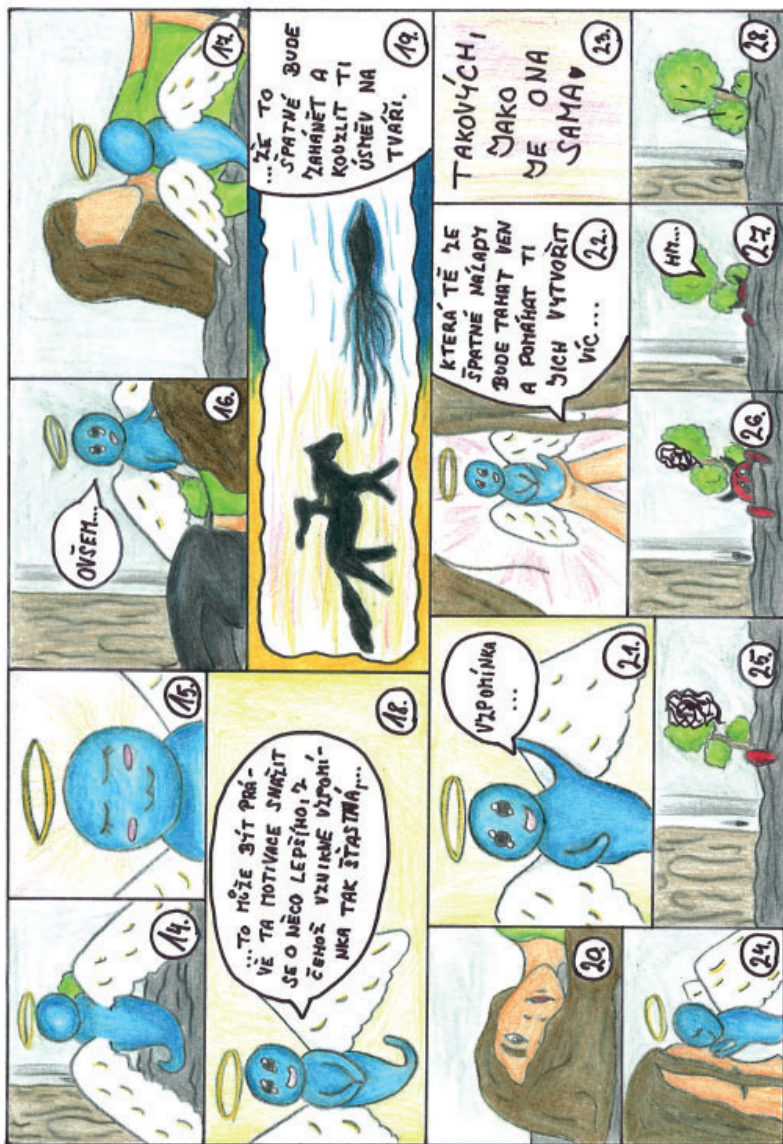
4.

7.

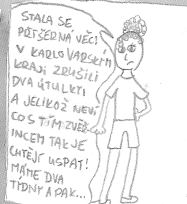
13.

CHCEŠ TAKY POMOCT?

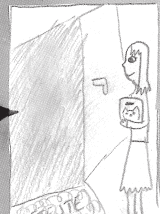
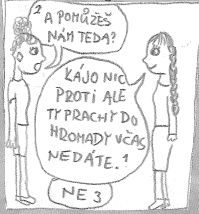
z škole na mě čekaly kaja a tiri

Ale Podbora byla mala.

I tak jsme do toho šli. Věřili jsme

Lidi byly hodní

ty dny plynuly a ne... i o nás šlo.

Bylo vidět že jsme jen 3.

Před námi jsou poslední 3 dny.

orečku.

Druhý den za mnou byla Minka.

3 den jsem prospala, marod jsem byla ještě 4 dny.

Když jsem byla fit volali mi belky.

Šla jsem a pak

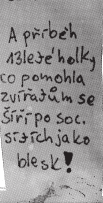
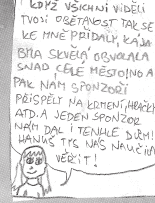
MOEČATA

Naučila jsem lidi věřit

Ted' předdávame zvířata

u nových pah... člrm

ona je fakt dobrá!

ABY ZE SVĚTA NEVYMIZELA RADOST

aneb

O poklad strýca Juráša

Sborník vítězných dětských literárních a výtvarných prací
okresu Vsetín 2021/2022

práce nebyly stylisticky upravovány

Vydala Městská knihovna Valašské Meziříčí,
příspěvková organizace, v roce 2022
Nábřeží 268, 757 01 Valašské Meziříčí,
tel.: 571 621 589, www.mekvalmez.cz, sluzby@mekvalmez.cz

Tisk: COLORA PrintHouse s.r.o., Valašské Meziříčí
Náklad 70 výtisků
vydání první

